ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரங்களுள் மிக முக்கியமான

முகுந்தமாலை, ஸ்தோத்ரரத்நமென்கிற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம், சதுச்ச்லோகீ, ஸ்ரீஸ்தவம், தேவராஜாஷ்டகம், தேவராஜ மங்களம், யதிராஜவிம்சதி

★

இவை
ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய பதவுரை விசேஷவுரைகளுடன் கூடியவை.

சிங்கப்பெருமாள்கோயில்
"ஜகன்மோகினி" அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடுவிக்கப்பட்டன.

1947

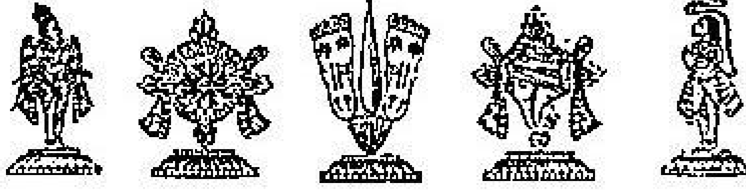
விலை ரூ. 2—10—0.

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முகுந்தமாலை

—உரையின் அவதாரிகை—

நித்ய விபூதியாகிய பரமபதத்தையும் லீலாவிபூதியாகிய இக்கீழுலகத்தையும் அவரவர்கட்குக் கருமபலனாக அளிக்கின்ற எம்பெருமான் முகுந்தனெனப்படுவான். (மு—முக்தி, கு—பூமி, த:—இவற்றைக் கொடுப்பவன்.) அப்பெருமானுக்குப் பூமாலைபோல் பரமபோக்யமாக விளங்குகின்ற இத்தோத்திரம் முகுந்தமாலை எனத் திருநாமம் பெற்றது. முகுந்தன் என்பதற்கு முகுந்தனது திருநாமங்கள் என்பது பொருளாகி, பூமாலையில் பூக்களை அழகு பெறத் தொடுப்பதுபோல பகவந்நாமங்களை இத்தோத்திரத்தில் பெரும்பாலும் தொகுத்திருப்பதால் அதுபற்றி முகுந்தமாலை எனப் பெயர் பெற்றதென்பாருமுளர்.

தாபத்ரயத்தினால் மிக்க வருத்தமுற்றவர்கட்கு இத்தோத்திரத்தின் அநுஸந்தானம் மிக்க இன்பமளிக்குமென்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின் ஸித்தாந்தம். "துஞ்சும் போதழைமின் துயர்வரின் நினைமின் துயரிலீர் சொல்லினும் நன்றாம்" என்றது இத்தோத்திரத்திற்கும் நன்கு பொருந்தும்.

இத்தோத்திரமருளிச் செய்தவர் ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார் என்பதில் பல பெரியோர்கட்கு விப்ரதிபத்தியுண்டு. இது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாயிருந்ததாகில் ஆசார்ய வ்யாக்யாதாக்களினால் ஸ்ரீஸ்தோத்ரரத்நம், பஞ்சஸ்தவம், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் முதலிய பல ஸ்தோத்ரங்களுக்குப்போல இதற்கும் பூர்வர்களால் வியாக்யான மருளிச்செய்யப்பட்டிருக்குமென்றும், ஸந்நிதிகளில் பல ப்ரகரணங்களில் இத்தோத்திரம் அநுஸந்திக்கும்படி பெரியோர்களால் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமென்றும், வேதாரம்பம் மந்த்ர புஷ்பார்ச்சனம் முதலிய ப்ரகரணங்களிலும் ஆத்யந்த ச்லோகாநுஸந்தானம் வழக்கத்தில் வந்திருக்குமென்றும் இவைபோல்வன பல ஹேதுக்களைக்கொண்டு இத்தோத்திரம் குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்ததல்ல; குலசேகரன் என்கிற வேறொரு சேர சக்ரவர்த்தியால் இயற்றப்பட்டது. அவ்வரசர் இன்னும் சில நாடகாதிகளையும் இயற்றியுள்ளார். இத்தோத்திரத்தின் கடைசி ச்லோகமாகிய "யஸ்ய ப்ரியௌ ச்ருதிதரௌ கவிலோக வீரௌ மித்ரே த்விஜந்மவர பத்ம சராவபூதாம்" என்ற ச்லோகத்திற் கூறியபடி, 'த்விஜந்மவர' என்றும் 'பத்மசர' என்றும் இரண்டு தோழர்கள் அவ்வரசர்க்கு இருந்ததாக அந்த நாடகாதிகளில் புலப்படுகின்றது. குலசேகராழ்வார்க்கு அவ்விரு தோழர்கள் இருந்ததாக வேறெவ்விடத்தும் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை; உடையவர் காலத்திலே திருவவதரித்த திவ்யஸூரிசரிதமென்னும் காவ்யத்தில் ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தில் குலசேகராழ்வார் வைபவங்கூற முடிக்கும்பொழுது, "அபாஷத த்ராமிட பாஷயாஸௌ காதாசதேநாஸ்ய மஹா ப்ரபந்தம்" என்று பெருமாள் திருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்டது மாத்திரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே யன்றி முகுந்தமாலையருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படவில்லை என்றிங்ஙனே பல அம்சங்களையும் உபபாதிக்கின்றனர். அடியேனுடைய ஸித்தாந்தமும் இதுவேதான்.

அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஞானஸாரத்தின் இரு மூன்றும் பாட்டினுரையில் "மாபீர் மந்த மநோ விசிந்த்ய பஹுதா" என்ற முகுந்தமாலை ச்லோகத்தை உதாஹரித்தருளினர் மணவாளமாமுனிகள் என்றார் ஒரு நண்பர். இதனால் மேற்குறித்த ச்லோகம் முகுந்தமாலையிலுள்ளது என்பது மாத்திரம் நிச்சயிக்கப்படுமேயன்றி முகுந்தமாலை குலசேகராழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்பதும் அறுதியிட முடியாது.

ஆயினும், "குஷ்யதே யஸ்ய நகரே" என்ற தனியனுடன் சேர்த்துத் தொன்றுதொட்டு ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலும் குலசேகராழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியாக ப்ரஸித்தமாய் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருவதால் அதனை மறுத்துக் கூறுதல் உசிதமன்றென்று அறுதியிட்டு ஸ்ரீ குலசேகராழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியாகவே இத்தோத்திரத்தை ஆதரித்து இதற்கொரு சுருக்கமான உரை எழுதப்பட்டது. குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வார்களாக.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

முகுந்தமாலை.

(தனியன்.)

குஷ்யதே யஸ்ய நகரே ரங்கயாத்ரா திநே திநே
தமஹம் சிரஸா வந்தே ராஜாநம் குலசேகரம்.

பதவுரை

யஸ்ய	யாவரொரு குலசேகரப் பெருமாளுடைய	குஷ்யதே	(ஜநங்களால்) கோஷிக்கப் படுகின்றதோ
நகரே	கொல்லி யென்னும் நகரத்தில்	தம், ராஜாநம் குலசேகரம்	அந்த ராஜாவாகிய ஸ்ரீ குலசேகராழ்வாரை
திநே திநே	நாள்தோறும்	அஹம்	அடியேன்
ரங்க யாத்ரா	'ஸ்ரீரங்க யாத்ரை' என்கிற சப்தமானது	சிரஸா வந்தே	தலையினால் வணங்குகின்றேன்.

* * *:—பெருமாள் திருமொழியிலே "இருளிரியச் சுடர்மணிகளிமைக்கும் நெற்றி" என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாட்டால் 'எனக்குத் திருவரங்கநாதனுடைய ஸர்வவித அநுபவங்களும் எப்போது வாய்க்குமோ?' என்று தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே தமது செங்கோன்மைக்கு சேஷப்பட்டவர் நாடு உலகங்களையும் தம்மைப்போலாக்கி அனைவரையும் "ஸ்ரீரங்கயாத்ரை, ஸ்ரீரங்கயாத்ரை" என்று வாய்வெருவும்படி செய்தருளிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணியாகிய ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாளை வணங்குகிறேனென்றவாறு.

"யத்ர நகரே" என்னும் பாடம் அசுத்தமென்றொழிக.

தனியன் உரை முற்றும்.

ஸ்ரீஸ்து
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த

முகுந்தமாலை

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
உரையுடன் கூடியது

முதல் ச்லோகம்:—ஸ்ரீ குலசேகரர் எம்பெருமானை நோக்கி 'எப்போதும் நான் உனது திருநாமங்களையே வாய்வெருவும்படி அநுக்ரஹஞ் செய்தருளவேணும்' எனப் ப்ரார்த்திக்கின்றார்—.

ஸ்ரீவல்லபேதி வரதேதி தயாபரேதி பக்தப்ரியேதி பவலுண்டநகோவிதேதி,
நாதேதி நாகசயநேதி ஜகந்நிவாஸேதி ஆலாபிநம் ப்ரதிபதம் குரு மாம் முகுந்த. (க)

பதவுரை

ஹே முகுந்த !	உபய விபூதியை அளிக்க வல்ல எம்பெருமானே !	பவலுண்டந கோவித ! இதி	ஸம்ஸாரத்தைத் தொலைக்க வல்லவனே ! என்றும்
ஸ்ரீ வல்லப ! இதி	ச்ரியப்பதி என்றும்	நாத ! இதி	ஸர்வஸ்வாமிந் ! என்றும்
வரத ! இதி	(அடியார்க்கு) அபேக்ஷிதங்களை அளிப்பவனே ! என்றும்	நாகசயந ! இதி	அரவணைமேல் பள்ளி கொள்பவனே ! என்றும்
		ஜகந்நிவாஸ ! இதி	உலகங்கட்கெல்லாம் தன் திருவயிற்றை இருப்பிடமாக்கி அவற்றை நோக்குமவனே ! என்றும்
தயாபர ! இதி	அடியார் படும் துக்கங்களைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமுடையவனே ! என்றும்	ப்ரதிபதம்	அடிக்கடி
		ஆலாபிநம்	சொல்லுமவனாக
பக்தப்ரிய ! இதி	அடியார்கட்கு அன்பனே ! என்றும்	மாம்	அடியேனை
		குரு	செய்தருளாய்.

* * *:—ஒருவன் பகவந்நாமங்களை அநுஸந்தித்துப் பேறு பெற்றால் 'நான் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற ஸாதனத்தை அநுஷ்டித்தேன ; ஆதலால் எனக்குப்பேறு கிடைத்தது' என்று மார்பு தட்டி அவ்வழியாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் உபாயத்வ சங்கையாகிற பாதகம் மேலிட்டு ஸ்வரூப நாசத்தை அடையக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய ஆழ்வார் அப்படி தப்பான சங்கை உண்டாகாமலிருத்தற்பொருட்டு, 'உனது திருநாமங்களை அடியேன் அநவரதம் அநுஸந்திக்குமாறு நீயே அருள்புரியவேணும்' என்று எம்பெருமானை நோக்கிப் ப்ரார்த்திக்கின்றார். எம்பெருமானுடைய க்ருபாமூலமாகப் பிறந்த திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி செய்தாலும் அது பகவத்க்ருபையையே ஸாதநமாக ப்ரபத்தி பண்ணியவர்களுமாதலால் பாதகமொன்றுமில்லை யென்க.

பெரியபிராட்டியாருடைய ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு பரத்வ நிர்ணயஞ் செய்யப்படுதலால் [ஸ்ரீவல்லப !] என்று முன்னர்க் கூறினர். பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரஞ்செய்தருளி அடியார்க்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தருவிப்பதால் [வரத !] என்றார்.

லுண்டநம்—களவாடுகை ; அபஹரிக்கை. கோவித:—வல்லவன். "ஜகந்நிவாஸ" என்பதற்கு ஷஷ்டீதத்புருஷஸமாஸம் பண்ணினால் ப்ரளயகாலத்தில் உலகங்களைவயிற்றிலே வைத்து நோக்குமவன் என்ற கருத்துத் தோன்றும். அன்றி ஷஷ்டீபஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் பண்ணினால் ஸர்வலோகவ்யாபகனென்ற கருத்துத்தோன்றும், நாராயணநாமம் போலே. "ஆலாபநம் மே" என்று வழங்கும் பாடம் சுவையுடைத்தன்று. மாம் ஆலபிநம் குரு என்பதே சுவை. (க)

ஜயது ஜயது தேவோ தேவகீநந்தநோயம்
ஜயது ஜயது க்ருஷ்ணோ வ்ருஷ்ணிவம்சப்ரதீப:,
ஜயது ஜயது மேகச்யாமல: கோமலாங்க:
ஜயது ஜயது ப்ருத்வீபாரநாசோ முகுந்த:. (உ)

அயம்	இந்த	மேகச்யாமல:	காளமேகம் போற் கரிய பிரானும்
தேவ:	தேவனான		
தேவகீ நந்தந:	தேவகியின் மகனான கண்ணபிரான்	கோமல அங்க:-	அழகிய திருமேனியை யுடையனான கண்ணபிரான்
ஜயது ஜயது	வாழ்க! வாழ்க!!		ஜயது ஜயது—;
வ்ருஷ்ணி வம்ச ப்ரதீப:	வ்ருஷ்ணி என்னும் அரசனுடைய குலத்துக்கு விளக்காய்த் தோன்றிய கண்ணன்	ப்ருத்வீபார நாச:-	பூமிக்குச் சுமையான துர்ஜநங்களை ஒழிக்குமவனான
		முகுந்த:	கண்ணபிரான்
	ஜயது ஜயது—;	ஜயது ஜயது	வாழ்க! வாழ்க!!

***:—தேவ:—லீலார்த்தமாக வந்து பிறந்தவனென்றபடி. கருமமடியாகவன்றிக்கே லீலார்த்தமாக ஸ்வேச்சையாலேபிறக்கும் பிறவியையன்றோ "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்று சுருதியும் ஓதிற்று.

(வ்ருஷ்ணீத்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் நாலாவது அம்சத்தில் பதினோராவது அத்யாயத்தில் யதுவம்ச பரம்பரையைச் சொல்லத்தொடங்கி, கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கு அப்பால் அநேக பரம்பரைகளைச் சொல்லி......"தஸ்யாபி வ்ருஷ்ணி ப்ரமுகம் புத்ர சதமாஸீத்—யதோ வ்ருஷ்ணி ஸம்ஜ்ஞாமேதத் கோத்ரமவாப"என்று கூறப்பட்டிருப்பது இங்கு உணரத்தக்கது. (உ)

ங. [முகுந்த] இத்யாதி] கீழ் பல்லாண்டு பாடின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீர் காப்பிடவேண்டும்படி நமக்கு ஒரு அபாயசங்கைக்கும் ப்ரஸக்தியில்லை; குறையற்றிராநின்றோம். புக்திமுக்திகளில் உமக்கு வேண்டியதைக்கேளும்; தருகின்றோம்' என்ன எனக்கு ஒன்றிலும் வாஞ்சையில்லை; உனது திருவடிகளை அடியேன் எஞ்ஞான்றும் மறவாதிருக்கும் படியையே அருள்செய்யவேணும்' என்கிறார்.

முகுந்த! மூர்த்நா ப்ரணிபத்ய யாசே பவந்த மேகாந்த மியந்த மர்த்தம்
அவிஸ்ம்ருதிஸ் த்வச்சரணாரவிந்தே பவேபவே மேஸ்து பவத்ப்ரஸாதாத். (ங)

முகுந்த	புக்தி முக்திகளைத் தரவல்ல கண்ணபிரானே!	மே	எனக்கு
		பவே பவே	பிறவிதோறும்
பவந்தம்	தேவரீரை	பவத் ப்ரஸாதாத்	தேவரீருடைய அநுக்ரஹத்தினால்
மூர்த்நா	தலையாலே		
ப்ரணிபத்ய	ஸேவித்து		
இயந்தம் அர்த்தம் ஏகாந்தம்	இவ்வளவு பொருளை மாத்திரம்	த்வத் சரணாரவிந்தே	தேவரீருடைய திருவடித் தாமரை விஷயத்தில்,
யாசே	யாசிக்கின்றேன்! (அஃது என்? எனில்,)	அவிஸ்ம்ருதி:-	மறப்பு இல்லாமை
		அஸ்து	இருக்கவேணும்.

எம்பெருமானே! தேவரீரை அடியேன் அடிபணிந்து பிரார்த்திக்கும் பொருள் இவ்வளவே; அதாவது—என்னுடைய ஜந்மத்தைக்களைந்து மோக்ஷமருளவேணுமென்று நான் கேட்கவில்லை; இன்னும் எத்தனை யோநிகளிற் பிறவி நேரும்படி செய்தாலும் செய்திடுக; அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; நேரும் பிறவிகளில் தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளின் ஸ்மரணம் தப்பாமலிருக்கும்படி அருள் செய்யவேணுமென்றிவ்வளவே வேண்டுவதென்றபடி.

"பிறப்பின்மை பெற்று அடிக்கீழ்க்குற்றேவலன்று, மறப்பின்மை யான் வேண்டும்மாடு" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தை அடியொற்றியது இது. (ங)

ச. [நாஹம் வந்தே இத்யாதி] கீழ் ச்லோகத்தில் பண்ணின ப்ரார்த்தனையையே இதில் விவரிக்கிறார்—

நாஹம் வந்தே தவ சரணயோர் த்வந்த்வ மத்வந்த்வஹேதோ:
கும்பீபாகம் குருமபி ஹரே! நாரகம் நாபநேதும்,
ரம்யா ராமா ம்ருதுதநுலதா நந்தநே நாபி ரந்தும்
பாவேபாவே ஹ்ருதயபவநே பாவயேயம் பவந்தம். (௪)

அஹம்	அடியேன்
தவ	தேவரீருடைய
சரணயோ: த்வந்த்வம்	திருவடியிணையை
அத்வந்த்வ ஹேதோ:	ஸுகதுக்க நிவ்ருத்தியின் பொருட்டு
ந வந்தே	ஸேவிக்கிறேனல்லேன்;
கும்பீபாகம்	கும்பீபாகமென்னும் பெயரையுடைய
குரும்	பெருத்த [கொடிதான]
நாரகம்	நரகத்தை
அபநேதும் அபி	போக்கடிப்பதற்காகவும்
ந வந்தே	ஸேவிக்கிறேனல்லேன்;
ரம்யா:	அழகாயும்
ம்ருது தநு லதா:	ஸௌகுமார்யமாய்க் கொடி போன்ற சரீரத்தையுடையவர்களுமான
ராமா:	பெண்களை [அப்ஸரஸ்ஸுக்களை]
நந்தநே	(இந்திரனது) நந்தவனத்தில்
ரந்தும் அபி	அநுபவிப்பதற்காகவும்
ந வந்தே	ஸேவிக்கிறேனல்லேன்;
(பின்னை எதுக்காக ஸேவிக்கிறீரென்றால்;)	
ஹே ஹரே!	அடியார்களின் துயரத்தைப் போக்குமவனே!
பாவே பாவே	பிறவிதோறும்
ஹ்ருதய பவநே	ஹ்ருதயமாகிற மாளிகையில்
பவந்தம்	தேவரீரை
பாவயேயம்	த்யாநம் பண்ணக்கடவேன்
(இப்பேறு பெறுகைக்காகத்தான் ஸேவிக்கிறேனென்று சேஷபூரணம்.)	

* * *:—"கிளிப்புக்கவர்வுமற்று" என்றபடி ஸ்வல்ப லாபத்தாலுண்டாகிற ஸுகமும் ஸ்வல்ப நஷ்டத்தாலுண்டாகிற துக்கமுமாகிற த்வந்த்வத்துக்கு அவ்வருகான பரமபதத்தைப் பெறவேணுமென்ற விருப்பத்தினாலாவது, மிகக்கொடிதான கும்பீபாகமென்னும் நரகத்திற்குப் போய் ஹிம்ஸைப்படாமலிருப்பதற்காகவாவது, இந்திரலோகத்துக்குப்போய் ரம்பை ஊர்வசி என்னும்படியான அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடு உல்லாஸமாக ரமிக்கவேணுமென்ற ஆசையினாலாவது தேவரீரை நான் தொழுகிறேனல்லேன்; ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தேவரீரையே சிந்திக்கும்படியான பாக்கியம் பெறுவதற்காகவே தேவரீரை ஸேவிக்கின்றேனென்கை.

[ராமா: ரந்தும்] "ரமுக்ரீடாயாம்" என்கிற தாது அகர்மகமாகையாலே, 'ராமா ரந்தும்' என்பது வ்யாகரணத்துக்குச் சேராதென்று சிலர் கந்தும் என்று திருத்தினார்கள்; பாடத்வைத மாற்றுவது ந்யாயமன்றாகையால் ரந்தும் என்றே பாடங்கொள்ளவேணும்; வியாகரண விரோதமாயிற்றேயென்னில்; ப்ராப்ய என்றொரு அவ்யயம் அத்யாஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு ராமா:ப்ராப்ய—ஸ்திரீகளை அடைந்து,ரந்தும்—ஸுகிப்பதற்கு என்றுரைத்துக்கொள்ளலாம். (௪)

---

௫. [நாஸ்தா தர்மே இத்யாதி.] தேவரீர் திருவடிகளில் இப்போது எனக்குள்ள பக்தி எந்த ஜந்மத்திலும் அழியாமலிருக்கவேணுமென்கிறார்.

நாஸ்தா தர்மே ந வஸுநிசயே நைவ காமோபபோகே
யத்யத்பவ்யம் பவது பகவந் பூர்வகர்மாநுரூபம்,
ஏதத் ப்ரார்த்யம் மம பஹுமதம் ஜந்மஜந்மாந்தரேபி
த்வத்பாதாம்போருஹயுககதா நிச்சலா பக்திரஸ்து. (௫)

ஹே பகவந்	ஷாட்குண்ய பூர்ணனான எம்பெருமானே!
மம	அடியேனுக்கு
தர்மே	(ஆமுஷ்மிக ஸாதனமான) தர்மத்தில்
ஆஸ்தா ந	ஆசையில்லை;
வஸுநிசயே	(ஐஹிகஸாதகமான) பணக்குவியலிலும்
ஆஸ்தா ந	ஆசையில்லை;
காம உபபோகே	விஷயபோகத்திலும்
ஆஸ்தா ந ஏவ	ஆசை இல்லவே இல்லை;
பூர்வகர்ம அநுரூபம்	முன்வினைக்குத்தக்கபடி
யத் யத் பவ்யம்	எது எது உண்டாகக் கடவதோ (தத்—அது)
பவது	உண்டாகட்டும்; (ஆனால்)

த்வத் பாத அம்போருஹ யுக கதா	தேவரீருடைய திருவடித் தாமரையிணையிற் பதிந்திருக்கிற	அஸ்து	இருக்கவேண்டும்; (இதி யத்—என்பது யாதொன்று)
பக்தி:	பக்தியானது	ஏதத்	இதுவே
ஜந்ம ஜந்மாந்தரே அபி	ஜன்ம ஜன்மாந்தரங்களிலும்	மம பஹுமதம்	எனக்கு இஷ்டமாய்
நிச்சலா	அசையாமல்	ப்ரார்த்யம்	ப்ரார்த்திக்கத் தக்கதுமா யிருக்கிறது.

***:—மேலுலகங்களில் ஸுகாநுபவத்திற்கு ஸாதநமாக இங்கு அநுஷ்டிக்கப்படும் இஷ்டாபூர்த்தம்[—யாகஞ் செய்தல் குளம் வெட்டுதல்]முதலிய தர்மத்திலாவது, அந்த தர்மாநுஷ்டானத்திற்கு ஸாதநமாகிய த்ரவ்யத்திலாவது, மூன்றாவது புருஷார்த்தமான விஷயபோகத்திலாவது எனக்கு விருப்பமில்லை; முன் செய்த கருமங்களின் பலனாக ஸுகமோ துக்கமோ எது சேர்ந்தாலும் சேரட்டும்; அதனால் ஹர்ஷசோகங்களொன்றுமில்லை. எந்த ஜன்மத்திலும் தேவரீருடைய திருவடிகளில் பக்தி அசையாமலிருக்கவேணு மென்பதே நான் விரும்புவதும் வேண்டுவதுமாம் என்கை.

“மம பக்தி: த்வத் பாதாம்போருஹ யுககதா ஸதீ நிச்சலா அஸ்து” என்று அந்வயிப்பதும் பொருந்தும். என்னுடைய பக்தி உன் திருவடியிற் சேர்ந்ததாகி நிலைத்திருக்கவேணு மென்கை.

திவிவா புவிவா மமாஸ்து வாஸ: நரகேவா நரகாந்தக! ப்ரகாமம்,
அவதீரித சாரதாரவிந்தௌ சரணௌ தே மரணேபி சிந்தயாமி. (ரு)

ஹே நரக அந்தக	[illegible] நரகாஸுரனே !	அவதீரித சாரத அரவிந்தௌ	நிரஸ்கரிக்கப்பட்ட சரத்காலத் தாமரையையுடைய [—சரத்காலத்தாமரையிற் காட்டிலும் மேற்பட்ட]
மம	எனக்கு		
திவி வா	ஸ்வர்க்கத்திலாவது		
புவி வா	பூமியிலாவது		
நரகே வா	நரகத்திலாவது	தே சரணௌ	தேவரீருடைய திருவடிகளை
ப்ரகாமம்	(உனது) இஷ்டப்படி	மரணே அபி	(ஸகலகரணங்களும் ஓய்ந்திருக்கும்படியான) மரணகாலத்திலும்
வாஸ:	வாஸமானது		
அஸ்து	சேரட்டும்;	சிந்தயாமி	சிந்திக்கக்கடவேன்.

***:—புண்ய பலன்களை அநுபவிப்பதற்கென்றே ஏற்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திலோ, பாப பலன்களை அநுபவிப்பதற்கு ஏற்பட்ட நரகத்திலோ, புண்ய பாபமிரண்டின் பலனையும் அநுபவிப்பதற்கு ஏற்ற பூமியிலோ எங்கேயாவது அடியேனுக்கு வாஸம் கிடைக்கட்டும்; அதில் ஒரு ஆக்ஷேபமாவது துக்கமாவது இல்லை. சரத்காலத்தில் தன் நிறத்தில் அலர்ந்த தாமரை போன்ற தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளை * மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிட அஞ்சியும் மீண்டே, கடைவழியாகக் கண்டமடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாகும் காலத்திலேயும் [—அதாவது, கபவாத பித்தாதிகளால் மிகவும் வருத்தப்படுகிற ஆஸந்ந தசையிலும்] அடியேன் சிந்திக்கவல்லேனும்படி அருள் புரியவேணு மென்கை.

“சிந்தயாமி” என்றும் பாடமுண்டு.

நரகாந்தக! என்பதற்கு, நரகம்போவதை ஒழிப்பவன் என்றும் நரகாஸுரனைக் கொன்றவன் என்றும் பொருளாம்.

நரகாஸுரனை ஒழித்த வரலாறு:—எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ் செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்தபொழுது அப்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அஸமயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத் தன்மை பூண்டவனுமான நரகனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷ மென்னும் பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு, தேவ ஸித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலவாய் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக் கருதித் தன் மாளிகையிற் சிறைவைத்து வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான மணிபர்வதத்தையும், தேவமாதாவான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையுங் கவர்ந்து போனதுமன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவதயானையையும் அடித்துக்கொண்டு போகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சி வந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான், கருடனை வரவழைத்து பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன் மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து

சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவன் மந்திரியான முரன் முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத் தள்ளி அழித்து, அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தி யிருந்த பதினாறாயிரத் தொருநூறு கன்னிகைகளையும் த்வாரகையிற்கொண்டு சேர்த்து மணஞ் செய்துகொண்டனன் என்பதாம். (௬)

எ. [க்ருஷ்ண! த்வதீய இத்யாதி] மரணகாலத்தில் கரணங்கள் வருந்தும்போது உன்னைச் சிந்திப்பது அரிதாதலால் ஸர்வ இந்திரியங்களும் ஸ்வாதீனமாயிருக்கப்பெற்ற இந்த க்ஷணத்திலேயே என் நெஞ்சை உன் திருவடிகளில் அர்ப்பணஞ் செய்துவிடுகிறேன் என்கிறார்—

க்ருஷ்ண ! த்வதீய பதபங்கஜ பஞ்ஜராந்த:
அத்யைவ மே விசது மாநஸ ராஜஹம்ஸ:,
ப்ராண ப்ரயாண ஸமயே கபவாதபித்தை:
கண்டாவரோதநவிதௌ ஸ்மரணம் குதஸ்தே. (எ)

க்ருஷ்ண!	கண்ணபிரானே!		(உண்டாகமாட்டாதாகையால்)
ப்ராண ப்ரயாண ஸமயே	உயிர்போகும்போது	மே	என்னுடைய
கப வாத பித்தை:	கோழை, வாயு, பித்தம் இவற்றால்	மாநஸ ராஜ ஹம்ஸ:	மநஸ்ஸாகிற உயர்ந்த ஹம்ஸமானது
கண்டாவரோதந விதௌ	கண்டமானது அடைபட்டவளவில்	த்வதீய பத பங்கஜ பஞ்ஜர அந்த:	தேவரீருடையதான திருவடித் தாமரைகளாகிற கூட்டினுள்ளே
தே	தேவரீருடைய		
ஸ்மரணம்	நினைவானது	அத்ய ஏவ	இப்பொழுதே
குத:	எப்படி உண்டாகும்?	விசது	நுழையக்கடவது.

***:—"வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வார்ந்த நீர்க் குழிக்கண்கள் மிழற்ற" என்றபடி ஸகல இந்திரியங்களும் விகாரப்பட்டு வாய்திறந்து ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லமுடியாதபடி கோழைகட்டி, வாதமும் பித்தமும் மேலிட்டு வருத்தும் மரண காலத்திலே உன்னைப் பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசம் அற்பமும் கிடைக்காதாகையால் "அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்கிற கட்டளையிலே என் மனத்தை இப்போதே உனது திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துவிடக் கடவேனென்கை. "ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரே ஸதி யோநர: தாது ஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வரூபஞ்ச மாமஜம் ததஸ்தம் ம்ரியமாணந்து காஷ்ட பாஷாண ஸந்நிபம் அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாங்கதிம்" என்கிற பகவத் வாக்யத்தின் பொருள் இவ்விடத்து ஸ்மரிக்கத்தக்கது. அதாவது—அங்குமிங்கும் பரந்தோடுகிற மனஸ்ஸு ஒரு நிலையில் நின்று, உடலும் பிணிகளால் வருந்தாது செவ்வையாயிருந்து, தாதுக்களும் நிலைகுலையாது நிற்கும் நற்காலத்தில் யாவனொருவன் என்னைச் சிந்திப்பானோ, அவன் அந்திமகாலத்தில் அசேதநப்ராயனாய் ஒன்றுக்கும் உதவாது நிற்கும்போது அவனைப்பற்றி நான் சிந்தைகொண்டு பரமபக்தனாகிய அவனை நற்கதி அடைவிக்கிறேன் என்பதாம்.

= "பதபங்கஜ" இத்யாதி. பத—திருவடியாகிற, பங்கஜ பஞ்ஜராந்த:—தாமரைக் கூட்டினுள்ளே என்னும் பொருள்படும். "பஞ்ஜராந்தம்" என்னும் பாடம் சிறவாது. (எ)

சிந்தயாமி ஹரிமேவ ஸந்ததம் மந்தமந்தஹஸிதாநநாம்புஜம்,
நந்தகோப தநயம் பராத்பரம் நாரதாதி முநிப்ருந்த வந்திதம். (அ)

மந்த மந்த ஹஸித ஆநந அம்புஜம்	புன்முறுவல் செய்கின்ற தாமரை மலர்போன்ற திருமுகத்தை யுடையவனும்	ஹரிம்	பாவங்களைப் போக்குமவனும்
நாரத ஆதி முநிப்ருந்த வந்திதம்	நாரதர் முதலிய முனிவர் கணங்களால் தொழப்பட்டவனும்	நந்தகோப தநயம் ஏவ	நந்தகோபன் குமாரனான கண்ணபிரானையே
பராத் பரம்	உயர்ந்தவர்களிற் காட்டிலும் மேலான உயர்ந்தவனும்	ஸந்ததம்	எப்போதும்
		சிந்தயாமி	சிந்திக்கின்றேன்.

* * *:—தடாகாகாரத்திலே ஆழ்ந்தவர்களும் கண்டு களிப்புறும்படி புன்முறுவல் செய்யும் திருமுகமண்டலத்தை யுடையனாய், தனது ஸௌலப்யகுணம் நன்கு விளங்கும்படி நந்தகோபர்க்குப் பிள்ளையாக வந்து கட்டவும் அடிக்கவும் எளியனாம்படி நின்றவனாய், பரத்வத்தில் வந்தால் ஒத்தாரும் மிக்காருமின்றி ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய், முனிவர்கள் வணங்கும் பெருமானான பரம புருஷனையே எப்போதும் த்யானஞ் செய்யக்கடவேனென்கிறது.

கரசரண ஸரோஜே காந்திமந் நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசிவ்யாகுலே ऽகாதமார்க்கே,
ஹரிஸரஸி விகாஹ்யாபீய தேஜோ ஜலௌகம் பவமரு பரிகிந்ந: கேதமத்ய த்யஜாமி. (௯)

கர சரண ஸரோஜே	திருக்கைகள் திருவடிகளாகிற தாமரைகளை யுடையதாய்	தேஜோ ஜல ஓகம்	(திருமேனியில் விளங்குகின்ற) தேஜஸ்ஸாகிற ஜலஸமூஹத்தை
காந்திமந் நேத்ரமீநே	அழகிய திருக்கண்களாகிற கயல்களை யுடையதாய்	ஆபீய	பாநம் பண்ணி
ச்ரமமுஷி	விடாயைத் தீர்க்குமதாய்	பவ மரு பரிகிந்ந:	ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்திலே மிகவும் வருந்திக் கிடந்த அடியேன்
புஜவீசி வ்யாகுலே	திருத்தோள்களாகிற அலைகளால் நிறைந்ததாய்		
அகாத மார்க்கே	மிகவும் ஆழமான	கேதம்	அந்த ஸாம்ஸாரிக துக்கத்தை
ஹரி ஸரஸி	எம்பெருமானாகிற தடாகத்தில்	அத்ய	இப்போது
விகாஹ்ய	குடைந்து நீராடி	த்யஜாமி	விடுகின்றேன்.

“ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவஹ்ரதம்” என்றும், “தயரதன் பெற்ற மரகதமணித் தடம்” என்றும் எம்பெருமான் ஒரு குளிர்ந்த தடாகமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலை அடியொற்றி இவ்வாழ்வாரும் அவனைத் தடாகமாக உருவகப்படுத்துகின்றார். குளமானது தாமரை சூழ்ந்தும் கயல்கள் பாய்ந்தும் அலைகள் வீசியும் நீர் நிரம்பியும் விடாய் தீர்க்கும் குணம் அமைந்தும் இருக்கும்; அவ்வாறே எம்பெருமானும் “கைவண்ணந் தாமரை... அடியும் அஃதே” என்றபடி திருக்கையுந் திருவடிகளுமாகிற தாமரைகளையுடையவன்; “பிதோ பத்தஸ்ப்ர்த்தஸ்புரித சபரத்வந்த்வலலிதே...நயநாப்ஜே” [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்] என்றபடி கண்களை மீன்களோடொக்க வர்ணிப்பது கவிமரபாதலால், திருக்கண்களாகிற கயல்களையுடையவன்; தோள்களாகிற அலைகளையுடையவன்; குளம் வெய்யிலினாலுண்டாகும் தாபத்தைப் போக்கும்; இவன் தாபத்ரயத்தைப் போக்குமவன். குளம் ஆழமான வழியை யுடைத்தாயிருக்கும்; கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற கம்பீரமான வழிகளை—உபாயங்களையுடையவனாயிருப்பன் இவன். பாலைநிலத்திலே வருத்தமுற்றவனுக்குப் புகலிடமாயிருக்கும் குளம்; ஸம்ஸாரமருகாந்தாரத்திலே பரிதபிக்கின்ற எனக்குப் புகலிடமாயிருப்பவன் இவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாகிற தடாகத்திலே அவகாஹித்து, குளத்திலே தண்ணீர் புஷ்கலமாயிருக்குமாப்போலே அவனது திருமேனியில் வெள்ளமிடாநின்ற தேஜ:புஞ்ஜங்களை மனமுட்கொண்டு ஸகல தாபமும் நீங்கிறேனென்றவாறு. (௯)

ஸரஸிஜநயநே ஸசங்கசக்ரே முரபிதி மாவிரம ஸ்வசித்த! ரந்தும்,
ஸுகதரமபரம் ந ஜாது ஜாநே ஹரிசரண ஸ்மரணாம்ருதேந துல்யம். (௰)

ஸ்வசித்த	எனக்குச் செல்வமான நெஞ்சே!	ஹரிசரண ஸ்மரண அம்ருதேந	எம்பெருமானது திருவடிகளைச் சிந்திப்பதாகிற அம்ருதத்தோடு
ஸரஸிஜ நயநே	தாமரைபோன்ற கண்களை யுடையவனாய்	துல்யம்	ஒத்ததாய்
ஸ சங்க சக்ரே	திருவாழி திருச்சங்குகளோடு கூடினவனாய்	ஸுகதரம்	மிகவும் ஸுககரமாயிருப்பதான
முரபிதி	முராஸுரனைக் கொன்றவனான கண்ணபிரானிடத்து	அபரம்	வேறொன்றையும்
ரந்தும்	ரமிப்பதற்கு	ஜாது	ஒருகாலும்
மா விரம	க்ஷணமும் விட்டு ஒழியாதே;	ந ஜாநே	நான் அறிகின்றிலேன்.

* * *:—எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்திப்பது ஒரு சிறந்த அம்ருத பாநம்; அதற்கொடொத்த இன்பம் வேறொன்று இருப்பதாக இவர் நினைக்கவில்லையாகையால், வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமுடையனும் தாமரைபோற் கண்ணனுமான அக்கண்ணபிரானிடத்து இடைவிடாது நெஞ்சைச்செலுத்துவதே ஸ்வரூபமென்பதைத் தாம் கடைப்பிடித்தமையை வெளியிட்டபடி.

“விரமஸ்வ” என்று சிலர் பதம் பிரிப்பர்; அது வ்யாகரண மர்யாதைக்குப் பாங்கன்று; “வ்யாங் பரிப்யோ ரம:” என்கிற பாணிநிஸூத்ரத்தால், ‘வி’ என்னும் உபஸர்க்கத்தோடுகூடிய ரமு தாதுவுக்குப் பரஸ்மைபதம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், விரம என்று பிரிப்பதே பொருந்தும்; இனி, விரமஸ்வ என்று பிரித்து “ஆர்ஷத்வாந்ந தோஷ:; நிரங்குசா: கவய:” என்றிப்புடைகளிலே ஸமாதாநம் கூறுவாருமுளர்.

மாபீர் மந்தமநோ விசிந்த்ய பஹுதா யாமீச் சிரம் யாதநா:
நாமீ ந: ப்ரபவந்தி பாபரிபவஸ் ஸ்வாமீ நநு ஸ்ரீதர:,
ஆலஸ்யம் வ்யபநீய பக்திஸுலபம் த்யாயஸ்வ நாராயணம்
லோகஸ்ய வ்யஸநாபநோதநகரோ தாஸஸ்ய கிம் ந க்ஷம: (கக)

ஹே! மந்தமந:!	ஓ அற்பமான நெஞ்சே!	ந: ஸ்வாமீ	நமக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கிறார்.
யாமீ:	யமனுடையதான	ஆலஸ்யம்	சோம்பலை
யாதநா:	கண்டனைகளை	வ்யபநீய	தொலைத்து
சிரம்	வெகுகாலம்	பக்தி ஸுலபம்	பக்திக்கு எளியனான
பஹுதா	பலவிதமாக	நாராயணம்	ஸ்ரீமந்நாராயணனை
விசிந்த்ய	சிந்தித்து (உனக்கு)	த்யாயஸ்வ	த்யாநம் பண்ணு;
பீ: மா (பூத்)	பயமுண்டாகவேண்டாம்;	லோகஸ்ய	உலகத்துக்கு எல்லாம்
அமீ	இந்த	வ்யஸந அபநோதநகர:	துன்பத்தைப் போக்குகின்ற அவர்
பாபரிபவ:	பாவங்களாகிற சத்ருக்கள் நமக்கு	தாஸஸ்ய	அவர்க்கே அடிமைப்பட்டிருக்கும் எனக்கு
ந ப்ரபவந்தி	செங்கோல் செலுத்தவல்லவையல்ல;		
நநு	பின்னையோ வென்றால்,	க்ஷம: கிம்	(பாபத்தைப்போக்க) மாட்டாதவரோ?.
ஸ்ரீதர:	திருமால்		

* *—தமது நெஞ்சைக் குறித்துக் கூறுகின்றார்;—நெஞ்சே! நாம் பல பாவங்கள் செய்திருக்கிறோமாகையால் பரலோகத்தில் நமக்கு யமதண்டனைகள் விசேஷமாகக் கிடைக்குமே, என் செய்வோம்? என்று கவலைப்பட்டு அஞ்சாதே! நமக்கு ஸ்வாமி ஸ்ரீமந்நாராயணனேயன்றி இப்பாவங்களல்ல; ஆகையால் இப்பாவங்களாகிற சத்ருக்கள் நம்மேல் ஒரு அதிகாரத்தையுஞ் செலுத்த யோக்யதையற்றவையாகும். அன்பு ஸ்ரீமந் நாராயணனையே நீ இடைவிடாது சிந்தித்தல் வேண்டும்; அவ்வெம்பெருமான் ஞாநயோகிகட்கும் எட்டாதவனாயிற்றே! என்று நீ மயங்கவேண்டாம்; அவன் பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் காண்.

அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் யாத்ருச்சிகஸுக்ருதம் என்றாற் போலச் சில வியாஜங்களைத்தானே கற்பித்துக்கொண்டு உலகத்தாருடைய துன்பங்களைத் தொலைக்குமவன் ‘உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்’ என்று இசைந்துவந்தடிமைப்பட்ட நமது துன்பங்களைத் தொலைக்காமற்போவனோ?

மாபீ:என்றவிடத்து பீ: என்பதைத் திஙந்தபதமாகப் பலர் மயங்குவர்; அது பயம் என்னும் பொருளதான ஸுபந்தபதமேயன்றித் திஙந்தபதமன்று. ஆகவே, தே-உனக்கு, பீ: பயமானது. மா(பூத்)-உண்டாகவேண்டாம் என்றிங்ஙனே பொருள் கொள்ளக்கடவது, இங்ஙனமில், விசிந்த்ய என்னும் ல்யபந்தாவ்யயத்திற்கு வியாகரண விதிப்படி க்ரியையில் அந்வயம் தேறவில்லையேயெனில்; விசிந்த்ய வர்த்தமாநஸ்யதவ” என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டுமத்தனையே. இவ்வாறு பல மஹாகவி ப்ரயோகங்களுண்டென்றறிக.

த்யாயஸ்வ-என்பதை ஆர்ஷப்ரயோகமாகக்கொள்ளவேணும்; த்யைதாது, பரஸ்மைபதியாதலால். இனி, ‘த்யாய, ஸ்வநாராயணம்’ எனப் பிரித்தலும் பொருந்துமென்க. . . (கக)

பவஜலதிகதாநாம் த்வந்த்வவாதாஹதாநாம்
ஸுததுஹித்ருகளத்ரத்ராணபாரார்திதாநாம்,
விஷமவிஷயதோயே மஜ்ஜதாமப்லவாநாம்
பவது சரணமேகோ விஷ்ணுபோதோ நராணாம். (கஉ)

பவ ஜலதி கதாநாம்	ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் விழுந்தவர்களாயும்	மஜ்ஜதாம்	மூழ்கினவர்களாயும்
த்வந்த்வ வாத ஆஹதாநாம்	ஸுக துக்கங்களாகிற பெருங் காற்றினால் அடிபட்டவர்களாயும்	அப்லவாநாம்	(இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடப்பதற்கு உரிய) ஓடமற்றவர்களாயுமிருக்கிற
ஸுத-துஹித்ரு களத்ர த்ராண பார-ஆர்திதாநாம்	மகன், மகள், மனைவி, இவர்களைக் காப்பாற்றுவதாகிற பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாயும்	நராணாம்	மனிதர்களுக்கு
		விஷ்ணு போத: ஏக:	விஷ்ணுவாகிற ஓடம் ஒன்றே
விஷம விஷய தோயே	க்ரூரமான சப்தாதி விஷயங்களாகிற ஜலத்தில்	சரணம்	ரக்ஷகமாக
		பவது	ஆகக்கடவது.

* * *:—ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து, அற்ப ஸுகமும் மஹா துக்கங்களுமாகிற பெருங்காற்றினாலே அடிபட்டு, மக்கள் மனைவி முதலானோரைக் காப்பாற்றுவதாகிற சுமையைத் தாங்கி வருந்தி, கொடிய விஷயங்களாகிற ஜலத்துக்குள்ளே மூழ்கிப்போய், கரையேறுவதற்கு ஓடமில்லாமல் தவிக்கிற மனிதர்கட்கு எம்பெருமானாகிற தோணியே ரக்ஷகமாக வல்லது என்றவாறு. "துன்பக் கடல்புக்கு வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெறாதுழல்கின்றேன்" என்ற நாய்ச்சியார் திருமொழி நோக்கத்தக்கது. (கஉ)

பவஜலதிமகாதம் துஸ்தரம் நிஸ்தரேயம்
கதமஹமிதி சேதோ மாஸ்மகா: காதரத்வம்,
ஸரஸிஜத்ருசி தேவே தாவகீ பக்திரேகா
நரகபிதி நிஷண்ணா தாரயிஷ்யத்யவச்யம். (கங)

ஹே சேத: !	வாராய் மனமே !	நரகபிதி	நரகாஸுரனைக் கொன்றவனும்
அகாதம்	ஆழமானதும்		
துஸ்தரம்	தன் முயற்சியால் தாண்டக் கூடாததுமான	ஸரஸிஜத்ருசி	தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனுமான
பவஜலதிம்	ஸம்ஸாரஸாகரத்தை	தேவே	எம்பெருமானிடத்தில்
அஹம்	நான்		
கதம்	எப்படி	நிஷண்ணா	பற்றியிருக்கிற
நிஸ்தரேயம்	தாண்டுவேன் ?	தாவகீ	உன்னுடையதான
இதி	என்று	பக்தி: ஏகா	பக்தியொன்றே
காதரத்வம்	அஞ்சியிருப்பதை	அவச்யம்	நிஸ்ஸம்சயமாக
மாஸ்ம கா:	அடையாதே; [அஞ்சாதே என்றபடி]	தாரயிஷ்யதி	தாண்டுவிக்கும்.

* * *:—வாராய் மனமே! நரகநாசனான எம்பெருமானிடத்து நீ வைக்கும் பக்தியானது உன்னைப் பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் தவறாது கரையேற்றிவிடுமாதலால், "கரை காணவொண்ணாத் ஆழ்ந்த ஸம்ஸாரக்கடலில் விழுந்து வருந்துகிற நாம் அதனை எவ்வாறு கடக்கவல்லோம்!" என்று சிறிதும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்றவாறு.

மாகா:—என்றாலும், மாஸ்மகா:—என்றாலும் பொருள் ஒன்றேயாம். "மாஙிலுங்" "ஸ்மோத்தரேலங்ச" என்ற பாணினி ஸூத்ரங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன.

நரகாஸுரனைக் கொன்ற வரலாறு கீழ் ஆறாவது ச்லோகத்தின் உரையிற்காண்க ...(கங)

த்ருஷ்ணாதோயே மதநபவநோத்தூதமோஹோர்மிமாலே
தாராவர்த்தே தநயஸஹஜக்ராஹ ஸங்காகுலே ச,
ஸம்ஸாராக்யே மஹதி ஜலதௌ மஜ்ஜதாம் நஸ் த்ரிதாமந்
பாதாம்போஜே வரத! பவதோ பக்திநாவம் ப்ரயச்ச. (கச)

த்ரிதாமந்!	மூன்று இடங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிற	தநய ஸஹஜ க்ராஹ ஸங்க ஆகுலே ச	மக்கள் உடன்பிறந்தவர்கள் இவர்களாகிற முதலைக் கூட்டங்களால் கலங்கியுமிருக்கிற
ஹே வரத!	வரராய் வரதனே!		
த்ருஷ்ணா தோயே	ஆசையாகிற ஜலத்தை யுடையதும்	ஸம்ஸார ஆக்யே	ஸம்ஸாரமென்கிற பெயரை யுடைய
		மஹதி	பெரிதான
		ஜலதௌ	கடலில்
மதநபவந உத்தூத மோஹ ஊர்மி மாலே	மன்மதனாகிற வாயுவினால் கிளப்பப்பட்ட மோஹமாகிற அலைகளின் வரிசைகளை யுடையதும்	மஜ்ஜதாம் நஃ	மூழ்கிக் கிடக்கிற அடியோங்களுக்கு
		பவதஃ	தேவரீருடைய
		பாத அம்போஜே	திருவடித் தாமரையில்
தாரா ஆவர்த்தே	மனைவியாகிற சுழிகளை யுடையதும்	பக்திநாவம்	பக்தியாகிற ஓடத்தை
		ப்ரயச்ச	தந்தருளவேணும்.

***:—ஸம்ஸாரத்தை ஒரு பெரிய கடலாக உருவகப்படுத்துவதற்குப் பொருத்தங்கள் கூறப்படுகின்றன; கடல் நீர்நிரம்பியிருக்கும்; காற்றினால் அலை மோதப்பெறும்; இறங்கினவர்களை உள்ளே தள்ளவல்ல பல சுழிகளையுடைத்தாயிருக்கும்; முதலைக் கூட்டங்கள் விசேஷமாக இருக்கும்; அதுபோலவே, இப்பிறவிப் பெருங்கடலும் ஆசையென்னும் நீர் நிரம்பியும், காமமாகிற காற்றினால் கிளப்பப்பட்ட மோஹமாகிற அலைகளையுடையதாயும், புருஷனை உள்ளே அமுக்குவதில் சுழிகளோடொத்த சக்திவாய்ந்த மனைவிகளையுடையதாயும், பிடுங்கித் தின்பதில் முதலைபோலொத்த சக்தியுடைய பிள்ளைகள், கூடப்பிறந்தவர்கள் முதலானோரை யுடையதாயும் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடப்பதற்குத் தோணி ஏதுவென்றால் எம்பெருமானிடத்து பக்தியேயாம். அந்த பக்தியாகிற தோணி நம்மால் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளமுடியாது; எம்பெருமான் அருள, நாம் பெறவேணுமாதலால், எம்பெருமானை நோக்கி அத்தகைய பக்திப் பெருங்காதலை அடியேனுக்கு அருள் புரிய வேணுமென்று வேண்டுகிறார், "காம்பினார் திருவேங்கடப் பொருப்ப! நின் காதலை யருளெனக்கு" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் ப்ரார்த்தித்தமை காண்க.

இங்கு பக்தி என்றது ஸாத்யபக்திபரமாய், பலபக்தியைக் கூறியவாறு; அன்றி, ஸாமாந்யமாக ஸேவையைக் கூறியவாறுமாம்.

த்ரிதாமந்:—"விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல் நிற்பாய் கடல்சேர்ப்பாய்" என்றபடி பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் திருமலையிலும் ஆக மூன்றிடங்களில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! என்றபடி. "அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்யமத்யே நாகஸ்யப்ருஷ்டே" என்றபடியுமாம். இது ஸர்வவ்யாபித்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்க. (கச)

மாத்ராக்ஷம் க்ஷீணபுண்யாந் க்ஷணமபி பவதோ பக்திஹீநாந் பதாப்ஜே,
மாச்ரௌஷம் ச்ராவ்யபந்தம் தவ சரிதமபாஸ்யாந்ய தாக்யாநஜாதம்,
மாஸ்மார்ஷம் மாதவ! த்வாமபி புவநபதே! சேதஸாபஹ்நுவாநாந்
மாபூவம் த்வத்ஸபர்யாவ்யதிகரரஹிதோ ஜந்மஜந்மாந்தரேபி. (கரு)

ஹே புவந பதே!	லோகாதிபதியே!	க்ஷீண புண்யாந்	தௌர்ப்பாக்யசாலிகளை
பவதஃ	தேவரீருடைய	மா த்ராக்ஷம்	நான் கண்ணெடுத்து நோக்க மாட்டேன்;
பத அப்ஜே	திருவடித் தாமரையில்		
க்ஷணம் அபி	க்ஷணகாலமும்	ச்ராவ்ய பந்தம்	செவிக்கு இனிய சேர்க்கையை யுடைய
பக்திஹீநாந்	பக்தியற்றவர்களான		

தவ சரிதம்	தேவரீருடைய சரித்திரத்தை	அபஹ்ருதவாகாக்	நிரஸிக்குமவர்களை
அபாஸ்ய	விட்டு	சேதஸா	நெஞ்சால்
அந்யத்	வேறான	மாஸ்மார்ஷம்	நினைக்கமாட்டேன்
ஆக்யாந ஜாதம்	ப்ரபந்தங்களை	ஜந்ம ஜந்மாந்தரே அபி	ஜன்ம ஜன்மாந்தரங்களிலும்
மாச்ரௌஷம்	காது கொடுத்துக் கேட்க மாட்டேன்;	த்வத்பாதயுக்ம விரஹித:	தேவரீருடைய திருவாராதன மில்லாதவனாக
ஹே மாதவ	திருமாலே!	மாபூவம்	இருக்கமாட்டேன்.
த்வாம்	தேவரீரை		

கருத்து:—தம்முடைய த்ருடாத்யவஸாயத்தை அருளிச் செய்கிறார். உலகுக்கொரு சுவாமியான திருமாலே! தேவரீருடைய திருவடிகளில் ஒரு நொடிப்பொழுதும் அன்பு பூண்டிராத கருவிலே திருவிலாத பாவிகளை நான் என் கண்கொண்டு காணக்கடவேனல்லேன்; செவிக்கினிய செஞ்சொற்களால் அமைந்த தேவரீருடைய திவ்ய சரித்ராம்ருதமயமான திருவாய்மொழி முதலிய திவ்ய ப்ரபந்தங்களைவிட்டு மற்றொரு கதையையும் செவிதாழ்த்தும் கேட்கக் கடவேனல்லேன்; ஈச்வரனே இல்லை என்பாரும், ஈச்வரனுக்கு குணமில்லை, விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை என்பாருமான பாவிகளை நெஞ்சாலும் நினைக்கக் கடவேனல்லேன்; [“கண்ணுவன் கள்வப் பண்ணைக்காரனன் கழல்சூடி அவனை யுள்ளத்தெண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே” என்று அருளிச்செய்ததை இங்கு அநுஸந்திக்க.] எப்பிறவியிலும் தேவரீருடைய திருவாராதனத்தில் அந்வயமற்றவனாக இருக்கக் கடவேனல்லேன்.

மாத்ரைக்ஷம்:—இத்யாதி க்ரியாபத ஸாமர்த்தியத்தால், இப்படியெல்லாம் நான் இருக்கும்படி தேவரீர் அருள் புரியவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கின்றமை விளங்கும். ... (கக)

ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேசவம் முரரிபும் சேதோ பஜ ஸ்ரீதரம்
பாணித்வந்த்வ ஸமர்ச்சயாச்யுதகதா: ச்ரோத்ரத்வய த்வம் ச்ருணு,
க்ருஷ்ணம் லோகய லோசநத்வய ஹரேர் கச்சாங்க்ரியுக்மாலயம்
ஜிக்ர க்ராண முகுந்தபாததுளஸீம் மூர்த்தந் நமாதோக்ஷஜம். (கஉ)

ஜிஹ்வே!	வாராய் நாக்கே!	லோசநத்வய	இரண்டு கண்களே!
கேசவம்	கேசியைக் கொன்ற கண்ண பிரானை	க்ருஷ்ணம்	கண்ணபிரானை
		லோகய	ஸேவியுங்கள்;
கீர்த்தய	ஸ்தோத்ரம் செய்;	அங்க்ரியுக்ம	இரண்டு கால்களே!
ஹே சேத:	வாராய் நெஞ்சே!	ஹரே:	எம்பெருமானுடைய
முரரிபும்	மூராஸுரனைக் கொன்ற கண்ணபிரானை	ஆலயம்	ஸந்நிதியைக் குறித்து
		கச்ச	போங்கள்;
பஜ	பற்று;	ஹே க்ராண!	வாராய் மூக்கே!
பாணி த்வந்த்வ!	இரண்டு கைகளே!	முகுந்த பாத துளஸீம்	ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனது திருவடிகளிற் சாத்திய திருத்துழாயை
ஸ்ரீதரம்	திருமாலை		
ஸமர்ச்சய	ஆராதியுங்கள்;		
ச்ரோத்ர த்வய!	இரண்டு காதுகளே!	ஜிக்ர	அநுபவி;
அச்யுத கதா:	அடியாரைக் கைவிடாதவனான எம்பெருமானுடைய சரித்ரங்களை	ஹே மூர்த்தந்!	வாராய் தலையே!
		அதோக்ஷஜம்	எம்பெருமானை
த்வம் ச்ருணு	கேளுங்கள்;	நம	வணங்கு.

கருத்து:—நாக்கு, நெஞ்சு, கை, காது, கண், கால், மூக்கு, தலை என்னும் இந்திரியங்களையும் அவயவங்களையும் விளித்து நீங்கள் உங்களுடைய சக்தியையெல்லாம் பகவத் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்துங்கள் என்று நியமிக்கிறார்.

கேசவன் என்னும் திருநாமம்—கேசியைக்கொன்றவனென்றும், ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு ஈசனென்றும், சிறந்த மயிர் முடியையுடையவனென்றும் இப்படி மூன்றுவிதமாகப் பொருள் படுமென்ப.

கேசியைக் கொன்ற வரலாறு.—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசி என்பவன் குதிரையின் உருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துக் கொண்டு

கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்தவர, அப்பெருமான் திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை உதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினான் என்பதாம்.

முரனைக்கொன்ற வரலாறு ஸ்ரீபாகவத வரலாற்றில் காணத்தக்கது. (ஆறுவது ச்லோகவுரையில் பக்கம் 6. காண்க.) ... ... (கஉ)

ஹேலோகா: ச்ருணுத ப்ரஸூதி மரணவ்யாதேச் சிகித்ஸாமிமாம்
யோகஜ்ஞா: ஸமுதாஹரந்தி முநயோ யாம் யாஜ்ஞவல்க்யாதய:,
அந்தர்ஜ்யோதிரமேய மேகமம்ருதம் க்ருஷ்ணாக்யமாபீயதாம்
தத் பீதம் பரமௌஷதம் விதநுதே நிர்வாணமாத்யந்திகம். (கங)

ஹே லோகா: !	ஜனங்களே !	அமேயம்	அளவிடக்கூடாததாயும்
யோகஜ்ஞா:	யோகமுறைமையை அறிந்தவர்களான	க்ருஷ்ண ஆக்யம்	ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனென்னும் பெயரையுடையதாயுமுள்ள
யாஜ்ஞவல்க்ய ஆதய:	யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலிய		
முநய:	ரிஷிகள்	அம்ருதம் ஏகம்	அம்ருதமொன்றே
யாம்	யாதொன்றை	ஆபீயதாம்	(உங்களால்) பானம் பண்ணப்படட்டும் ;
ப்ரஸூதி மரண வ்யாதே:	பிறப்பு இறப்பாகிற வியாதிக்கு	தத் பரம ஔஷதம்	அந்தச் சிறந்த மருந்தானது
சிகித்ஸாம்	பரிஹாரமாக	பீதம் ஸத்	பானம் பண்ணப்பட்டதாய்க்கொண்டு
ஸமுதாஹரந்தி	கூறுகின்றார்களோ,		
இமாம்	அந்த சிகித்ஸையை	ஆத்யந்திகம்	சாச்வதமான
ச்ருணுத	கேளுங்கள் ;	நிர்வாணம்	ஸௌக்கியத்தை
அந்தர்ஜ்யோதி:	உள்ளே தேஜோரூபியாயும்	விதநுதே	உண்டுபண்ணுகிறது.

* * *:—ஓ உலகத்தவர்களே! பிறப்பதும் இறப்பதுமாய்ப் பெருகிற இந்த ஸம்ஸாரமென்னும் நோய்க்குக் கைகண்ட ஔஷதம் ஒன்று முனிவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அந்த ஔஷதம் பரம போக்யமானது; "சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" என்னுமா போலே தேஜ:புஞ்ஜமாயுள்ளது; 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்' என்று அந்த ஔஷதத்திற்குப் பெயர். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற திவ்யாம்ருதத்தை நீங்கள் பானம் பண்ணினால் உங்களுக்கு இந்நோய் தீர்ந்து நித்யஸுகானுபவமும் எளிதாய்விடும் என்று ஒரு சமத்காரமாக உபதேசிக்கிறபடி. "ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும் சேமம் இந்நோய்க்குமீதே மருந்து, ஊழ்மையிற்கண்ணபிரான் கழல் வாழ்த்துமின் உன்னித்தே" என்ற திருவாய்மொழிப் பொருளை வெளியிட்டவாறு. ... (கங)

ஹேமர்த்யா:! பரமம் ஹிதம் ச்ருணுத வோ வக்ஷ்யாமி ஸம்க்ஷேபத:
ஸம்ஸாரார்ணவமாபதூர்மிபஹுளம் ஸம்யக் ப்ரவிச்ய ஸ்திதா:
நாநாஜ்ஞாநமபாஸ்ய சேதஸி நமோநாராயணாயேத்யமும்
மந்த்ரம் ஸப்ரணவம் ப்ரணாமஸஹிதம் ப்ராவர்த்தயத்வம் முஹு:. (கச)

ஆபத் ஊர்மி பஹுளம்	ஆபத்துக்களாகிற அலைகளால் மிகுந்த	நாநா அஜ்ஞாநம்	பலவிதமான அஜ்ஞானத்தை
ஸம்ஸார அர்ணவம்	ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே	அபாஸ்ய	விலக்கி ;
ஸம்யக் ப்ரவிச்ய ஸ்திதா:	ஆழ அழுந்திக் கிடக்கிற	ஸப்ரணவம்	ஓங்காரத்தோடு கூடிய
ஹேமர்த்யா: !	வாரீர் மனிதர்களே !	"நமோ நாராயணாய" இதி அமும் மந்த்ரம்	'நமோ நாராயணாய' என்கிற இத்திருமந்திரத்தை
வ: பரமம் ஹிதம்	உங்களுக்கு மேலான ஹிதத்தை	சேதஸி	மனதில்
ஸம்க்ஷேபத:	சுருக்கமாக	முஹு:	அடிக்கடி
வக்ஷ்யாமி	(இதோ) சொல்லப்போகிறேன் ;	ப்ரணாம ஸஹிதம் (யதா ததா)	வணக்கத்தோடு கூடிக் கொண்டிருக்கும்படி
ச்ருணுத	கேளுங்கள் ; (என்னவென்றால்)	ப்ராவர்த்தயத்வம்	அநுஸந்தியுங்கள்.

கு:— ஒரு பக்கத்தில் பிள்ளை செத்தானென்றும், மற்றொரு பக்கத்தில் மனைவி செத்தாளென்றும், இன்னொரு பக்கத்தில் வீடு கொள்ளை போயிற்றென்றும், இப்படி விளைகின்ற பல ஆபத்துக்களாகிற அலைகளாலே அபிவிருத்தியடைகிற ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடக்கிற மனிதர்களே! உங்களுக்கு ஹிதமானதொன்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; அற்பமான விஷயபோகங்களிலும் அஸ்திரமான ஐச்வர்யத்திலும் விருப்பம் வைப்பதாகிற அஜ்ஞானத்தைத் தொலைத்துவிட்டு, எப்போதும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை அநுஸந்திப்பதே உங்களுக்கு ஹிதம்; அதனையே நீங்கள் வ்ரதமாகக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். (கஅ)

ப்ருத்வீ ரேணுரணு: பயாம்ஸி கணிகா: பல்குஸ் ஸ்புலிங்கோ லகு:
தேஜோ நிச்வஸநம் மருத் தநுதரம் ரந்த்ரம் ஸுஸூக்ஷ்மம் நப:,
க்ஷுத்ரா ருத்ரபிதாமஹப்ரப்ருதய: கீடாஸ் ஸமஸ்தாஸ் ஸுரா:
த்ருஷ்டே யத்ர ஸ தாவகோ விஜயதே பூமாவதூதாவதி: (கக)

யத்ர	யாதொரு மஹிமையானது	ஸுஸூக்ஷ்மம்	மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான
த்ருஷ்டே ஸதி	காணப்பட்டவளவில	ரந்த்ரம்	த்வாரமாகவும்,
ப்ருத்வீ	பூமியானது	ருத்ர பிதாமஹ ப்ரப்ருதய:	சிவன், பிரமன் முதலிய
அணு:	ஸூக்ஷ்மமான		
ரேணு:	துகளாகவும்	ஸமஸ்தா: ஸுரா:	தேவர்களெல்லோரும்
பயாம்ஸி	ஜலதத்வமானது	க்ஷுத்ரா: கீடா:	அற்பமான புழுக்களாகவும்
பல்கு: கணிகா:	சிறு திவலைகளாகவும்	(அலக்ஷ்யந்தே)	தோன்றுகிறார்களோ,
தேஜ:	தேஜஸ்தத்வமானது	ஸ:	அப்படிப்பட்டதாய்
லகு:	அதிக்ஷுத்ரமான	அவதூத அவதி:	எல்லையில்லாததாய்
ஸ்புலிங்க:	நெருப்புப் பொறியாகவும்	தாவக:	உன்னுடையதான
மருத்	வாயுதத்வமானது	பூமா	மஹிமையானது
தநுதரம்	மிகவும் அற்பமான		
நிச்வஸநம்	மூச்சுக் காற்றாகவும்,	விஜயதே	மேன்மையுற்று விளங்குகின்றது.
நப:	ஆகாச தத்துவமானது		

கு:— நிலம், நீர், தீ, கால், விசும்பு என்னும் பஞ்சபூதங்களும், சிவன் பிரமன் முதலிய ஸமஸ்த தேவதைகளும் மிக்க மேன்மைபெற்றுள்ள வஸ்துக்கள் என்று பெரும்பாலும் அனைவரும் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் அந்த நினைவு எதுவரையிற் செல்லுமென்றால், எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற மஹிமையை ஆராயுமளவுமே; அம்மஹிமையை ஆராய்ந்த பின்பு கீழ்க் கூறிய வஸ்துக்களெல்லாம் மிகவும் அற்பமாகத் தோற்றுமேயல்லது அவற்றில் ஒருவித மேன்மையும் தோன்றமாட்டாது என்பதை இதனால் வெளியிட்டவாறு.

அலக்ஷ்யந்தே என்கிற க்ரியை வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. (கக)

பத்தேநாஞ்ஜலிநா நதேந சிரஸா காத்ரைஸ் ஸரோமோத்கமை:
கண்டேந ஸ்வரகத்கதேந நயநேநோத்கீர்ண பாஷ்பாம்புநா,
நித்யம் த்வச்சரணாரவிந்த யுகள த்யாநாம்ருதாஸ்வாதிநாம்
அஸ்மாகம் ஸரஸீருஹாக்ஷ ஸததம் ஸம்பத்யதாம் ஜீவிதம். (௨0)

ஹே ஸரஸீருஹாக்ஷ!	தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடைய பெருமானே!	ஸ்வரகத்கதேந	தழுதழுத்த ஸ்வரத்தோடு கூடிய
பத்தேந	சேர்க்கப்பட்ட	கண்டேந	கண்டத்தினாலும்,
அஞ்சலிநா	அஞ்சலி முத்திரையாலும்,	உத்கீர்ண பாஷ்ப அம்புநா	சொரிகிற கண்ணீரையுடைய
நதேந	வணங்கிய		
சிரஸா	தலையினாலும்,		
ஸரோம உத்கமை:	மயிர்க்கூச்செறிதலோடு கூடிய	நயநேந	நேத்திரத்தினாலும்,
காத்ரை:	அவயவங்களினாலும்,	நித்யம்	எப்போதும்

த்வத் சரணாரவிந்த யுகளத்யாக அம்ருத ஆஸ்வாதிநாம்	தேவரீருடைய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்திப்பதாகிற அமுதத்தை அருந்துகின்ற	அஸ்மாகம்	அடியோங்களுக்கு
		ஜீவிதம்	ஜீவனமானது
		ஸததம்	எக்காலத்திலும்
		ஸம்பத்யதாம்	குறையற்றிருக்க வேண்டும்.

* * *:—"காதுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சமறா எனா தோள்களும் வீழ்வொழியா" என்றபடி-தலைவணங்கிக் கைக்கூப்பி மயிர் கூச்செறிந்து குரல்தழுதழுத்து கண்ணீர் ததும்பி இடைவிடாது உன் திருவடிகளையே சிந்தித்துக்கொண்டு "உன்னுநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்று இச்சிந்தனையையே அம்ருதபானமாகக் கொண்டு களித்திருக்கின்ற அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட பரமோஜ்ஜீவனமான வாழ்ச்சியே என்றும் மாறாமல் செல்லும்படி அருள் புரிய வேணுமென்று எம்பெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார். "தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்த்து நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகையருளாய் வந்தே" என்று வேண்டினாரிறே நம்மாழ்வாரும். (உ௦)

ஹேகோபாலக! ஹேக்ருபாஜலநிதே! ஹேஸிந்துகந்யாபதே!
ஹேகம்ஸாந்தக! ஹேகஜேந்த்ரகருணாபாரீண! ஹேமாதவ!,
ஹேராமாநுஜ! ஹேஜகத்த்ரயகுரோ! ஹேபுண்டரீகாக்ஷ! மாம்
ஹேகோபீஜநநாத! பாலய பரம்-ஜாநாமி நத்வாம் விநா. (உக)

ஹே கோபாலக!	ஆநிரை காத்தவனே!	ஹே ஜகத் த்ரயகுரோ!	மூவுலகுக்கும் தலைவனே!
ஹே க்ருபா ஜலநிதே!	கருணைக் கடலே!	ஹே புண்டரீகாக்ஷ!	தாமரைக் கண்ணனே!
ஹே ஸிந்து கந்யாபதே!	பாற்கடல் மகளான பிராட்டியின் கணவனே!	ஹே கோபீ ஜந நாத!	இடைச்சியர்க்கு இறைவனே!
ஹே கம்ஸ அந்தக!	கம்ஸனை யொழித்தவனே!	மாம்	அடியேனை
ஹே கஜேந்த்ர கருணா பாரீண!	கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்புரிய வல்லவனே!	பாலய	ரக்ஷித்தருளவேணும்;
ஹே மாதவ!	மாதவனே!	த்வாம் விநா	உன்னைத்தவிர
ஹே ராமாநுஜ!	பலராமனுக்குப் பின் பிறந்தவனே!	பரம்	வேறொரு புகலை
		ந ஜாநாமி	அறிகிறேனில்லை.

* * *:—கண்ணபிரானுடைய பல திருநாமங்களைக் கூவியழைத்து 'நீதான் என்னைக் காத்தருளவேணும்; வேறொரு ரக்ஷகனை நான் அறியேன்' என்கிறார்.

ஹே கோபாலக! என்றவிடத்தில் குன்றெடுத்துக் கோக்களைக் காத்த கதையை அநுஸந்திக்கலாம். அதாவது—திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்கள் வழக்கப்படி இந்திர பூஜைக்கென்று சமைத்த சோறு முதலியவற்றை யடங்கலும் கண்ணபிரான் அவ்விந்திரனுக்கு இடவொட்டாமல் கோவர்த்தநமலைக்கு இடுவித்துப் பின்பு தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றையடைய அமுது செய்துவிட, பிறகு இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் மேகங்களை ஏவி ஏழுநாள் விடாமழை பெய்விக்க, கண்ணபிரான் அந்த கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாகத் தூக்கிக் கோக்களையும் கோவலரையும் காத்தருளினன் என்பதாம்.

கம்ஸனைக் கொன்ற வரலாறு:—தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்கின்றான் என்பது முதலிய வரலாறுகளை நாரதர் சொல்லக்கேட்ட கம்ஸன் அதிக கோபங்கொண்டு கண்ணனைக்கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழா என்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில், கம்ஸனவையிலே கண்ணபிரான் வேகமாக எழும்பிக் கம்ஸனது மஞ்சத்தின் மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர்பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன் மேல் தான் விழுந்து அவனைக்கொன்றிட்டனன் என்பதாம்.

கஜேந்திராழ்வானுக்குக் கருணை புரிந்த வரலாறு ப்ரஸித்தம்.

"ஹேஸிந்துகந்யாபதே!" என்பதனால் கூறப்பட்ட லக்ஷ்மீ பதித்வமே மீண்டும் மாதவ! என்பதனாலும் கூறப்படுவது கூறியது கூறலென்கிற குற்றமாகாது; திருநாமஸங்கீர்த்தனம் இங்கு விவக்ஷிதமாதலால். ... ... (உக)

பக்தாபாய புஜங்க காருடமணிஸ் த்ரைலோக்யரக்ஷாமணி:
கோபீலோசந சாதகாம்புதமணிஸ் ஸௌந்தர்யமுத்ராமணி:,
ய: காந்தாமணிருக்மிணீ கநகுச த்வந்த்வைகபூஷாமணி:
ச்ரேயோ தேவசிகாமணிர் திசது நோ கோபால சூடாமணி:. (உஉ)

பக்த அபாய புஜங்க காருடமணி: — அடியார்களின் ஆபத்துக்களாகிற ஸர்ப்பத்துக்கு கருடமணியாயும்
த்ரைலோக்ய ரக்ஷாமணி: — மூவுலகங்கட்கும் ரக்ஷைக்குத் தமான மணியாயும்
கோபீ லோசந சாதக அம்புதமணி: — ஆய்ச்சிகளின் கண்களாகிற சாதகப் பறவைகளுக்கு மேகரத்னமாயும்
ஸௌந்தர்ய முத்ராமணி: — ஸௌந்தர்யத்திற்கு முத்ரா மணியாயும்
காந்தாமணி ருக்மிணீ கநகுச த்வந்த்வ ஏக பூஷாமணி: — மாதர்க்குள் சிறந்தவளான ருக்மிணிப் பிராட்டியின் செருக்கிய இரண்டு ஸ்தனங்களுக்கு முக்கியமான அலங்கார மணியாயும்
தேவ சிகாமணி — தேவர்களுக்குச் சிரோபூஷணமான மணியாயும்
கோபால சூடாமணி: — இடையர்களுக்கும் தலைவராயுமிருப்பவர்
ய: (ஸ:) — யாவனொருவனோ, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்
ந: — நமக்கு
ச்ரேய: — நன்மையை
திசது — அருளவேண்டும்.

கருத்து:—காருடமணியானது ஸர்ப்பத்தினால் சேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்குவதுபோல் அடியவர்கட்கு உண்டாகும் அல்லல்களைப் போக்குபவனும், மூன்று லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு மணிபோன்றவனும், சாதகபக்ஷிகளை மேகங்கள் மகிழ்விப்பதுபோல் ஆயர்மங்கைகளின் கண்களுக்கு மகோத்ஸவமாயிருப்பவனும், உலகத்திலுள்ள அழகுகளை யெல்லாம் ஒன்றாகத்திரட்டி முத்திரையிட்டு வைத்தாற்போலப் பரமஸுந்தரனும், ருக்மிணிப்பிராட்டியின் திருமுலைத்தடங்களிலே ஒப்பற்றதொரு நீலமணி அழுத்தியதுபோல் விளங்குபவனும், அறிவிற் சிறந்த தேவர்கட்கும், இடக்கை வலக்கையறியாத ஆயர்கட்கும் தலைவனுமுள்ள கண்ணபிரான் நமக்கு நன்மைகளைத் தருக என்கிறது. (உஉ)

சத்ருச்சேதைகமந்த்ரம் ஸகல முபநிஷத்வாக்ய ஸம்பூஜ்யமந்த்ரம்
ஸம்ஸாரோத்தாரமந்த்ரம் ஸமுபசித தமஸ்ஸங்க நிர்யாண மந்த்ரம்,
ஸர்வைச்வர்யைகமந்த்ரம் வ்யஸநபுஜகஸந்தஷ்ட ஸந்த்ராணமந்த்ரம்
ஜிஹ்வே ஸ்ரீக்ருஷ்ணமந்த்ரம் ஜபஜப ஸததம் ஜந்மஸாபல்யமந்த்ரம் (உ௩)

சத்ருச் சேத ஏக மந்த்ரம் — சத்துருக்களின் நாசத்திற்கு மந்த்ரமாய்
உபநிஷத் வாக்ய ஸம்பூஜ்ய மந்த்ரம் — வைதிக வாக்கியங்களால் மிகவும் பூஜ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரமாய்
ஸர்வ ஐச்வர்ய ஏக மந்த்ரம் — ஸகலவித செல்வங்களையும் கொடுக்கவல்ல முக்ய மந்த்ரமாய்
வ்யஸநபுஜக ஸந்தஷ்ட ஸந்த்ராண மந்த்ரம் — துன்பங்களாகிற ஸர்ப்பத்தினால் கடிக்கப்பட்டவர்களைக் காப்பாற்றும் மந்த்ரமாய்
ஸம்ஸார உத்தார மந்த்ரம் — ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கரையேற்ற வல்ல மந்த்ரமாய்
ஸமுபசிததமஸ் ஸங்க நிர்யாண மந்த்ரம் — மிகவும் வளர்ந்திருக்கிற அஜ்ஞானவிருளைப் போக்க வல்ல மந்த்ரமாய்
ஜந்ம ஸாபல்ய மந்த்ரம் — ஜந்மத்திற்குப் பயன்தர வல்ல மந்த்ரமாயுமிருக்கிற
ஸகலம் ஸ்ரீக்ருஷ்ண மந்த்ரம் — ஸமஸ்தமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண மந்த்ரத்தையும்
ஹே ஜிஹ்வே — வாயாய் நாக்கே!
ஸததம் — எப்போதும்
ஜப ஜப — இடைவிடாமல் ஜபம் பண்ணு.

கருத்து:—ஆச்ரித விரோதிகளை ஒழிக்கக்கூடியதாய், வேத வாக்குகளினால் பூஜிக்கத் தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாய், பிறவிக்கடலின் நின்றும் நம்மைக் கரையேற்றுவிப்பதாய், செறிந்த அஜ்ஞானவிருளை அகற்றுமதாய், அவரவர்கள் வேண்டுகின்ற செல்வங்களை

அருளக்கூடியதாய், அன்பப்படுமவர்களை ஸுகப்படுத்தவல்லதாய், நம்முடைய ஜன்மத்தை ஸபலமாக்குமதான ஸ்ரீக்ருஷ்ண மந்த்ரம் எத்தனையுண்டோ, அத்தனை மந்த்ரங்களையும் எப்போதும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று தமது திருநாவுக்கு உபதேசிக்கிறார். ... ... (உ௩)

வ்யாமோஹப்ரசமௌஷதம் முநிமநோவ்ருத்திப்ரவ்ருத்த்யௌஷதம்
தைத்யேந்த்ரார்த்திகரௌஷதம் த்ரிஜகதாம் ஸஞ்ஜீவநைகௌஷதம்,
பக்தாத்யந்தஹிதௌஷதம் பவபயப்ரத்வம்ஸநைகௌஷதம்
ச்ரேய:ப்ராப்திகரௌஷதம் பிப மந:! ஸ்ரீக்ருஷ்ணதிவ்யௌஷதம். (உ௪)

ஹே மந:	வாராய் மனமே!	ஸஞ்ஜீவந ஏக ஔஷதம்	உஜ்ஜீவனத்துக்குரிய முக்கியமான மருந்தாயும்
வ்யாமோஹ ப்ரசம ஔஷதம்	(விஷயாந்தரங்களிலுள்ள) மோஹத்தைப் போக்க வல்ல மருந்தாயும்,	பக்த அத்யந்தஹித ஔஷதம்	அடியவர்கட்கு மிகவும் ஹிதத்தைச் செய்கிற ஔஷதமாயும்,
முநிமநோ வ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்தி ஔஷதம்	முனிவர்களின் மனதைத் தன்னிடத்தில் செலுத்திக் கொள்ளவல்ல மருந்தாயும்	பவ பய ப்ரத்வம்ஸந ஏக ஔஷதம்	ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்குவதில் முக்கியமான மருந்தாயும்,
தைத்யேந்த்ர ஆர்த்திகர ஔஷதம்	அஸுரர்களில் தலைவரான காலநேமி முதலியவர்களுக்குத் தீராத துன்பத்தைத் தரும் மருந்தாயும்	ச்ரேய: ப்ராப்திகர ஔஷதம்	நன்மையை அடைவிக்கும் மருந்தாயுமுள்ள
		ஸ்ரீக்ருஷ்ண திவ்ய ஔஷதம்	கண்ணபிரானாகிற அருமையான மருந்தை
த்ரிஜகதாம்	மூவுலகத்தவர்க்கும்	பிப	உட்கொள்ளாய்.

***:—"மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணா" என்று வைத்யனாகவும்; "மருந்தே! நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு" என்று மருந்தாகவும் கூறப்படுவன் கண்ணபிரான். இங்கு மருந்து என்கிற ஸமாதியைக்கொண்டு பேசுகிறார். மருந்துக்கு நோய்களாகிற தீமையை அடக்கவல்ல சக்தியும் ஆரோக்கியமாகிற நன்மையை அதிகரிக்கச் செய்யவல்ல சக்தியும் இருப்பதோடு கூட, சிலர்பால் நோயை அபிவிருத்தி செய்வதுமுண்டு. இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகிற மருந்து-விஷயாந்தரங்களிலுண்டாகும் மோஹமாகிற நோயை அடக்கவல்ல மருந்தாயும், முனிவர்களும் மனத்தைத் தன்பக்கல் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதாகிற நன்மையைப் பயக்கும் மருந்தாயும், காலநேமி முதலிய அஸுர ப்ரக்ருதிகளுக்குத் துன்பங்களாகிற நோயை உண்டு பண்ணும் மருந்தாயும், மூவுலகத்தவர்க்கும் பேரின்பத்தை அளிக்கும் மருந்தாயும், பக்தர்களுக்கு ஹிதமாகிற நன்மையைச்செய்யும் மருந்தாயும், அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதாகிற நன்மையை நல்கும் மருந்தாயுமுள்ளது. இம்மருந்தை உட்கொள் என்று தமது திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசிக்கின்றார். கண்ணபிரானை ஸேவிக்கவே எல்லாவித நன்மைகளும் மல்கித் தீமைகளெல்லாம் தொலையுமென்றபடி. ... ... (உ௪)

ஆம்நாயாப்யஸநாந் யரண்யருதிதம் வேதவ்ரதாந் யந்வஹம்
மேதச்சேதபலாநி பூர்த்தவிதயஸ் ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி,
தீர்த்தாநா மவகாஹநாநிச கஜஸ்நாநம் விநா யத்பத
த்வந்த்வாம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதிர் விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:. (உ௫)

யத்பத த்வந்த்வ அம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதி: விநா	யாவனொரு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய திருவடித் தாமரை யிணைகளின் சிந்தனை யில்லாமற் போனால்	வேத வ்ரதாநி	வேதத்திற் சொன்ன (உபவாஸம் முதலிய) வ்ரதங்கள்
ஆம்நாய அப்யஸநாநி	வேதாத்யயநங்கள்	மேதச்சேத பலாநி	மாம்ஸ சோஷணத்தையே பலனாக உடையனவோ
அரண்ய ருதிதம்	காட்டில் அழுததுபோல் வீணோ;	ஸர்வே பூர்த்த விதய:	குளம் வெட்டுதல், சத்திரம் கட்டுதல் முதலிய தர்ம காரியங்கள் யாவும்
அந்வஹம்	நாள்தோறும் (செய்கிற)		

பஸ்மநி ஹுதம்	சாம்பலில் செய்த ஹோமம் போல் வியர்த்தமோ	கஜஸ்நாநம்	யானை முழுகுவதுபோல் வியர்த்தமோ,
தீர்த்தாநாம்	கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களில்	ஏஷ: தேவ: நாராயண:	அப்படிப்பட்ட தேவனான நாராயணன்
அவகாஹநாநி ச	நீராடுவதும்	விஜயதே	அனைவரினும் மேம்பட்டு விளங்குகின்றார்.

* * *.—வேதமோதுவதும், அந்த வேதம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களிற்கூறிய உபவாஸம் முதலிய விரதங்களை அநுஷ்டிப்பதும், குளம்வெட்டுதல், கோவில்கட்டுதல் முதலிய தர்மகாரியங்களும், கங்கைநீராடுதல் திருவணையாடுதல் முதலிய புண்யதீர்த்த ஸ்நாநங்களுமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே செய்யப்பட்டால்தான் பயன்படுமேயன்றி, அந்த நாராயணசரண ஸ்மரணமில்லாமல் செய்யப்பட்டால் எல்லாம் பழுதேயாம் என்றவாறு.

அரண்யருதிதம்—துன்பத்தைப் பரிஹரிக்க வல்லவர்களின் அருகில் அழாமல் காட்டில் உட்கார்ந்து அழுதால், அது எப்படி ஒருபயனையும் தாராதோ அப்படி நிஷ்பலம் என்றபடி. வேதவ்ரதாநி என்றவிடத்தில், வேதசப்தம் வேதோபப்ருஂஹணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. வ்ரதங்களை அநுஷ்டிப்பார் ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து செய்ய வேண்டியிருப்பதால் அந்த நோவுதவிர வேறொருபயனும் அந்த விரதங்களுக்கு இல்லையாமென்றபடி. ஸம்ஸ்ம்ருதீ:—த்விதீயாபஹுவசநம். ... (உரு)

ஸ்ரீமந்நாம ப்ரோச்ய நாராயணாக்யம்
கே நப்ராபுர் வாஞ்சிதம் பாபிநோபி,
ஹா ந: பூர்வம் வாக் ப்ரவ்ருத்தா ந தஸ்மிந்
தேந ப்ராப்தம் கர்ப்பவாஸாதி துக்கம். (உசு)

நாராயண ஆக்யம்	நாராயணனென்கிற	பூர்வம்	முன்னே
ஸ்ரீமத் நாம	திருமாலின் திருநாமத்தை	தஸ்மிந் ந ப்ரவ்ருத்தா	அந்த நாராயண நாமோச்சாரணத்தில் செல்லவில்லை;
ப்ரோச்ய	சொல்லி		
கே பாபிந: அபி	எந்த பாபிகளானவர்களுந்தான்	தேந	அதனால்
வாஞ்சிதம்	இஷ்டத்தை	கர்ப்பவாஸ ஆதி துக்கம்	கர்ப்பவாஸம் முதலான துக்கமானது
ந ப்ராபு:	அடையவில்லை;		
ந: வாக்	நம்முடைய வாக்கானது	ஹா ! ப்ராப்தம்	அந்தோ1 நேர்ந்தது.

* * *:—எப்படிப்பட்ட பாவிகளாயிருந்தபோதிலும் ஸ்ரீமந்நாராயண நாமத்தைச் சொல்லி அதனால் தங்கள் அபேக்ஷிதங்களைப் பெறாதவர்கள் யாருமில்லை. "வைதுநின்னை வல்லவா பழித்தவர்க்கும், மதில்போர் செய்து நின்ன செற்றத்தீயில் வெந்தவர்க்கும், வந்து உனையெய்தலாகு மென்பர்" என்ற திருச்சந்தவிருத்தமும், "மொய்த்தவல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால், கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்" என்ற திருமாலையும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

விஷயாந்தரங்களை வர்ணிப்பதிலும் வாய்பேசுவதிலுமே சென்ற நம்முடைய வாக்கானது முன்பு அத்திருநாமத்தை ஒருகாலும் உச்சரியாமையால்தான் நமக்கு இக்கருவிருத்தக்குழி வீழ்கை முதலிய துன்பங்கள் விளைந்தன என்கிறார் உத்தரார்த்தத்தில். "நாவாயிலுண்டே நமோநாரணாவென்று, ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே—மூவாத, மாக்கதிக்கட் செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர் தீக்கதிக்கட் செல்லுந்திறம்." ... ... (உசு)

மஜ்ஜந்மந: பலமிதம் மதுகைடபாரே!
மத்ப்ரார்த்தநீய மதநுக்ரஹ ஏஷ ஏவ,
த்வத்ப்ருத்யப்ருத்ய பரிசாரகப்ருத்யப்ருத்ய
ப்ருத்யஸ்ய ப்ருத்ய இதி மாம் ஸ்மர லோகநாத! (உஎ)

ஹே மதுகைடப அரே!	மதுகைடபர்களை அழித்தவனே!		(எது? என்னில்;)
மத்ஜந்மந:	அடியேனுடைய ஜன்மத்திற்கு	ஹே லோகநாத!	வாராய் லோகநாதனே!
இதம் பலம்	இதுதான் பலன்;	மாம்	அடியேனை
மத் ப்ரார்த்தநீய மதநுக்ரஹ: ஏஷ: ஏவ	என்னால் ப்ரார்த்திக்கத்தக்கதாய் என் விஷயத்தில் நீ செய்யவேண்டியதான அநுக்ரஹம் இதுவே தான்;	த்வத்ப்ருத்ய ப்ருத்ய பரிசாரகப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்யப்ருத்ய: இதி	உனக்குச் சரமாவதி தாஸனாக
		ஸ்மர	திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

** "யஸ் ஸப்தபர்வவ்யவதாந துங்காம் சேஷத்வ காஷ்டாமபஜந்முராரே:" என்று பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் புகழும்படி "அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கு அடியாரடியார்தம் அடியாரடியோங்களே" என்று திருவாய்மொழியில் சரமாவதிதாஸ்யத்தை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாரை அடியொற்றி இவரும் அப்படிப்பட்ட தாஸ்யத்தைவிரும்புகின்றார். எம்பெருமானே! தேவரீருடைய தாஸனுக்கு தாஸனுடைய பரிசாரகனுக்கு தாஸதாஸனுக்கு வேலைக்காரனுடைய வேலைக்காரன் நான் என்று திருவுள்ளம்பற்றினால் இதற்கு மேற்பட வேறொரு அனுக்ரஹமும் தேவரீர் செய்யவேண்டா; இவ்வளவே அடியேன் ப்ரார்த்திப்பது; இங்ஙனே தேவரீர் திருவுள்ளம் பற்றினால்தான் என் ஜந்மம் ஸபலமாகும் என்கிறார். ... ... (உஎ)

நாதே ந: புருஷோத்தமே த்ரிஜகதாமேகாதிபே சேதஸா
ஸேவ்யே ஸ்வஸ்ய பதஸ்ய தாதரி ஸுரே நாராயணே திஷ்டதி,
யம்கஞ்சித் புருஷாதமம் கதிபயக்ராமேச மல்பார்த்ததம்
ஸேவாயை ம்ருகயாமஹே நரமஹோ! மூகா வராகா வயம். (உஅ)

புருஷ உத்தமே	புருஷர்களில் தலைவனாயும்	கதிபய க்ராம ஈசம்	சில க்ராமங்களுக்குக் கடவனாயும்
த்ரிஜகதாம் ஏக அதிபே	மூன்று லோகங்களுக்கும் ஒரே கடவுளாயும்	அல்ப அர்த்ததம்	ஸ்வல்பதநத்தைக் கொடுப்பவனாயும்
சேதஸா ஸேவ்யே	நெஞ்சினால் நினைக்கத்தக்கவனாயும்	புருஷ அதமம்	புருஷர்களில் கடைகெட்டவனாயுமிருக்கிற
ஸ்வஸ்ய பதஸ்ய தாதரி	தன் இருப்பிடமான பரமபதத்தை அளிப்பவனாயுமுள்ள	யம்கஞ்சித் நரம்	யாரோவொரு மனிதனை
நாராயணே ஸுரே	ஸ்ரீமந்நாராயண தேவன்	ஸேவாயை ம்ருகயாமஹே	ஸேவிப்பதற்குத் தேடுகிறோம்;
ந: நாதே திஷ்டதி ஸதி	நமக்கு நாதனாயிருக்குமளவில் (அவனைப் பற்றாமல்)	அஹோ!	ஆச்சரியம்!
		வயம் மூகா: வராகா:	இப்படிப்பட்ட நாம் ஊமைகளாயும் உபயோகமற்றவர்களாயுமிராநின்றோம்.

***:—பூர்வார்த்தத்தால் எம்பெருமானுடைய பெருமேன்மைகளை அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட புருஷோத்தமன் நம்மைக் காத்தருள ஜாகரூகனாயிருக்கச் செய்தேயும், அல்ப ராஜாக்களை அடிபணியத் தேடுகின்ற நாம் என்ன மநுஷ்யர்கள்! என்று கர்ஹிக்கிறார் உத்தரார்த்தத்தில். "வயம் ம்ருகயாமஹே" என்று உத்தமபுருஷனாக [தன்மை] இருந்தாலும், "நீங்கள் இப்படி ஓடித்திரிகிறீர்களே" என்று பிறரை அதிக்ஷேபிக்கிறபடியாகக் கொள்ளத் தடையில்லை. திருவாய்மொழியில், "சரணமாகிய நான்மறை நூல்களும் சாராதே, மரணந் தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்" என்ற பாட்டில் கைவல்யார்த்திகளை அதிக்ஷேபிக்கிறஆழ்வார் மாய்த்தீர் என்ன வேண்டுமிடத்து, மாய்த்தோம் என்று தன்மையாக அருளிச்செய்தது இதற்கு ஒப்பாகுமென்க. முன்னிலையாகச்சொல்லி அதிக்ஷேபிக்க வேண்டுமிடத்து இங்ஙனே தன்மையாகக் கூறுதல் உலகவழக்கிலும் பெரும்பாலும் காணத்தகும். 'உனக்கு ஒரெழுத்தும் வராது' என்று வையவேண்டுமிடத்து, "நீயும் நானும் வாசித்து நன்றாக வித்வானாய்விடுவோம்!" என்றாற்போலக் காண்க.

நமக்கு வகுத்தஸ்வாமியாயும், புருஷர்களில் தலைவனாயும், ஸகலலோகங்களுக்கும் நியாமகனாயும், ஆடுமாடு பலிகொடுக்கையாகிற அரிய ஆராதநங்கள் செய்து வழிபடவேண்டிய தேவதாந்தரங்கள் போலன்றி, கேவலம் நிர்மலமான மனஸ்ஸினால் ஆராதிக்கத்தக்கவனாயும், சிறந்தபதவியை அளிக்கவல்லவனாயுமிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணன் நம்மைத்தேடியிருக்க, அவனை விட்டு, தூராக்குழி தூர்ப்பதற்காக க்ஷுத்ர ராஜாக்களைப் பணிகின்றவர்களும் ஒரு மநுஷ்ய கோடியா? என்றபடி. ... ... (௨௰)

மதந! பரிஹர ஸ்திதிம் மதீயே மநஸி முகுந்தபதாரவிந்ததாம்நி,
ஹரநயநக்ருசாநுநா க்ருசோஸி ஸ்மரஸி ந சக்ரபராக்ரமம் முராரே: (௨௧)

ஹே மதந!	வாராய் மன்மதனே!	க்ருச: அஸி	(முன்னமே) சரீரமற்றவனாக இருக்கிறாய்;
முகுந்தபதாரவிந்த தாம்நி	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருவடித்தாமரைகட்கு இருப்பிடமான	முராரே:	கண்ணபிரானுடைய
மதீயே மநஸி	எனது நெஞ்சில்		
ஸ்திதிம் பரிஹர	இருப்பை விட்டிடு;	சக்ர பராக்ரமம்	திருவாழியாழ்வானது பராக்கிரமத்தை
ஹர நயந க்ருசாநுநா	சிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணில் நின்று முண்டான நெருப்பினால்	ந ஸ்மரஸி?	நீ நினைக்கவில்லையோ?

※ ※ ※:—முன்பொருகால் ருத்ரன் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தபோது மந்மதன் அத்தவத்தைக்கெடுக்க முயன்று, அதுபற்றிச் சினங்கொண்ட அச்சிவபிரானது நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பினால் நீறுபட்டொழிந்து அநங்கன் என்று பேர்பெற்ற வரலாற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றி மன்மதனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

மன்மதனே! என் ஹ்ருதயம் இப்போது முன்புபோலில்லை; எம்பெருமான் உகந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமாயிற்று. ஆகலால் உன் சேஷ்டையை இனி என்னிடத்துக் காட்டவேண்டா. முன்பு ருத்ரனிடத்தில் சேஷ்டைபண்ணி மிக்க அநர்த்தத்தை அடைந்தவனன்றோ நீ; என்னிடத்தில் வாலாட்டினாயாகில் மறுபடியும் உனக்குப் பெருத்த சிக்ஷை நேரிடும்; நான் உன்னை ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாதவனேயாயினும் எம்பெருமானை அண்டைகொண்ட பலன் என்னிடத்திலுள்ளதுகிடாய்; திருவாழியாழ்வானுடைய பராக்ரமப் பெருமையை நீ அம்பரீஷோபாக்யாநம் $ மாலிநோபாக்யாநம் முதலியவற்றில் கேட்டறியாயோ? என்கிறார். (௨௧)

தத்வம் ப்ருவாணாநி பரம்பரஸ்மாத் மது க்ஷரந்தீவ ஸதாம் பலாநி.
ப்ராவர்த்தய ப்ராஞ்ஜலிரஸ்மி ஜிஹ்வே! நாமாநி! நாராயண கோசராணி (௨௨)

ஹே ஜிஹ்வே!	வாராய் நாக்கே!	நாராயண கோசராணி	ஸ்ரீமந் நாராயணன் விஷயமான
பரஸ்மாத் பரம்	மேலானதிற் காட்டிலும் மேலானதாகிய [மிகவுஞ் சிறந்த]	நாமாநி	திருநாமங்களை
தத்வம்	தத்துவத்தை	ப்ராவர்த்தய	அடிக்கடி அநுஸந்தாநம் செய்; [ஜபஞ்செய்.]
ப்ருவாணாநி	சொல்லுகின்றனவாய்		
ஸதாம் மது க்ஷரந்தி	ஸத்துக்களுக்கு மதுவைப் பெருக்குகிற	ப்ராஞ்ஜலி: அஸ்மி	(நீ அப்படி செய்வதற்காக உனக்குக்) கைகூப்பி நிற்கின்றேன்;
பலாநி இவ	பழங்களைப் போன்றனவாய்		

※ ※ ※:—ஆழ்வார் தமது திருநாவை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்; உபயோகமற்ற விஷயங்களிற் பரந்தோடுகிற நாக்கே! உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன்; அதை நீ விரும்பி அநுஷ்டிப்பதற்காக அஞ்ஜலியும் பண்ணுகிறேன்; அது என்ன காரியமென்கிறாயோ? ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருநாமங்களையே நீ இடைவிடாது உச்சரிக்கவேணும்; அத்திருநாமங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட பெருமை என்ன இருக்கிறதென்கிறாயோ? சிறந்த தத்துவங்களையெல்லாம் அவை உணர்த்தும்; தேனொழுகும் இனிய பழங்கள்போலே ஸத்துக்களுக்குப் பரம போக்யமாயிருக்கும். அன்ன திருநாமங்களை நீ எப்போதும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்கிறார். (௨௨)

$ "சிமாலிக னவனோடு...சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்."

இதம் சரீரம் பரிணும பேசலம் பதத்யவச்யம் ச்லதஸந்தி ஜர்ஜரம்
கிமௌஷதை: க்லிச்யஸி மூடதுர்மதே! நிராமயம் க்ருஷ்ணரஸாயநம் பிப. (௧௧)

இதம் சரீரம்	இந்த சரீரமானது	ஔஷதை:	மருந்துகளினால்
பரிணும பேசலம்	காலடைவில் நலன்றும்		
ச்லத ஸந்தி ஜர்ஜரம்	தளர்ந்த கட்டுக்களை யுடையதாய்க்கொண்டு சிதிலமாயும்	கிம் க்லிச்யஸி	ஏன் வருந்துகிறாய்?
அவச்யம் பததி	அவச்யம் நசிக்கப்போகிறது;	நிராமயம்	(ஸம்ஸாரமாகிற) வியாதியைப் போக்குமதான
ஹே மூட! துர்மதே	வராய் அஜ்ஞாநியே! கெட்ட புத்தியை யுடையவனே!	க்ருஷ்ண ரஸாயநம் பிப	ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுகிற ரஸாயநத்தை பாநம் பண்ணு.

* * *:—அறிவில்லாமலும் கெட்ட புத்தியுடையதாயுமிருக்கிற ஜனத்தை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார். ஓ மூட ஜனங்களே! இப்பாழும் சரீரத்திற்காக நீங்கள் சாகும் வரைக்கும் கண்ட மருந்துகளையும் தின்பதும் கொடிய பத்தியமிருப்பதுமாய் ஏன் வருந்தப்படுகிறீர்கள்? என்றைக்காவது ஒருநாள் இச்சரீரம் கட்டுக்குலைந்து தளர்ந்து நசிக்கப்போகிறதேயொழிய சாச்வதமாயிருக்கப் போகிறதில்லை யென்பது திண்ணம். ஆதலால் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்து உண்ணவேண்டியதே உத்தமமாகும். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாம திவ்யௌஷதத்தைப் பானம் பண்ணுங்கள் என்று உபதேசிக்கின்றார். க்லிச்யஸே என்று ஆத்மநேபதியாக ப்ரயோகிக்க வேண்டியிருக்க க்லிச்யஸி என்று பரஸ்மைபதியாக ப்ரயோகித்தது அபாணிநீயம்; ஆர்ஷமெனக் கொள்ளவேணும். (௧௧)

தாரா வாராகரவரஸுதா தே தநுஜோ விரிஞ்ச:
ஸ்தோதா வேதஸ்தவ ஸுரகணோ ப்ருத்யவர்க்க: ப்ரஸாத:
முக்திர் மாயா ஜகதவிகலம் தாவகீ தேவகீ தே
மாதா மித்ரம் வலரிபுஸுதஸ் த்வய்யதோऽந்யம் நஜாநே. (௧௨)

தே தாரா:	தேவரீருக்கு மனைவி	தாவகீ மாயா	தேவரீருடைய ப்ரக்ருதி;
வாராகரவர ஸுதா	திருப்பாற்கடலின் மகளான பிராட்டி,	தே மாதா தேவகீ	தேவரீருக்குத் தாய் தேவகிப் பிராட்டி;
தநுஜ: விரிஞ்ச:	மகனோ சதுர்முகன்;	மித்ரம் வலரிபு ஸுத:	தோழன் இந்திரன் மகனான அர்ஜுனன்;
ஸ்தோதா வேத:	துதிபாடகனோ வேதம்;		
ப்ருத்யவர்க்க: ஸுரகண:	வேலைக்காரர்களோ தேவதைகள்;	அத: அந்யத்	அதைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துவை
முக்தி: தவப்ரஸாத:	மோக்ஷம் தேவரீருடைய அநுக்ரஹம்;	த்வயி ந ஜாநே	உன்னிடத்தில் நான் அறிகிறேனில்லை.
அவிகலம் ஜகத்	ஸகல லோகமும்		

* * *:—ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் "ஓ குலசேகரரே! என்னை நீர் விசேஷமாகத் துதிக்கின்றீரே; என்னைப்பற்றிய பெருமைகளை நீர் என்ன தெரிந்து கொண்டீர்?" என்று கேட்க; அதற்கு விடை கூறுகின்றார். பாற்கடலில் பிறந்த பிராட்டி உன் தேவியென்று தெரிந்து கொண்டேன்; சராசரப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்கின்ற பிரமன் உனக்கு மகனென்று தெரிந்து கொண்டேன்; அபௌருஷேயங்களான வேதங்களே உன்னைத் துதிக்கின்றனவென்று தெரிந்து கொண்டேன்; அற்ப தெய்வங்களின் அநுக்ரஹத்தால் ஸ்வல்ப பலன் கிடைக்கும்; உனது அநுக்ரஹத்தால் பேரின்பமான மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் கிடைக்குமென்று தெரிந்துகொண்டேன்; உன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டவேணுமென்று அனந்தகோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்வாய் என்று தெரிந்துகொண்டேன்; உன் இருப்பிடம் ஸ்ரீவைகுண்டமாயினும் உன் குணங்களை விளக்கிக்கொண்டு இவ்வுலகத்தில் அவதரித்து, தேவகியை மாதாவாகவும் அர்ஜுனனைத் தோழனாகவும். கொண்டாய் என்பதை அறிந்துகொண்டேன்; இதுதவிர வேறொன்றையும் நான் அறிந்துகொள்ளவில்லை என்கிறார்.

"தத் த்வதந்யம் நஜாநே" என்றும் ஒரு பாடமுண்டாம்; தத்—இன்ன பெருமைகள் உனக்கு இருப்பதனால், த்வத் அந்யம்—நீ தவிர வேறொருவரை நஜாநே—அறியேன் என்ற பொருள்... ... ... (௩௨)

க்ருஷ்ணோ ரக்ஷது நோ ஜகத்த்ரய குரு: க்ருஷ்ணம் நமஸ்யாம்யஹம்
க்ருஷ்ணேநாமரசத்ரவோ விநிஹதா: க்ருஷ்ணாய தஸ்மை நம:
க்ருஷ்ணாதேவ ஸமுத்திதம் ஜகதிதம் க்ருஷ்ணஸ்ய தாஸோஸ்ம்யஹம்
க்ருஷ்ணே திஷ்டதி ஸர்வமேததகிலம் ஹேக்ருஷ்ண! ஸம்ரக்ஷ மாம். (௩௩)

ஜகத் த்ரய குரு:	மூன்று லோகங்களுக்கும் தலைவனான	க்ருஷ்ணாத் ஏவ ஸமுத்திதம்	கண்ணனிடமிருந்தே உண்டாயிற்று; (ஆகையால்)
க்ருஷ்ண: ந: ரக்ஷது	க்ருஷ்ணன் நம்மைக் காப்பாற்றுக;	அஹம் க்ருஷ்ணஸ்ய தாஸ: அஸ்மி	நான் கண்ணனுக்கு அடியனாயிருக்கிறேன்;
அஹம் க்ருஷ்ணம் நமஸ்யாமி	நான் க்ருஷ்ணனை வணங்குகிறேன்;	ஏதத் ஸர்வம் அகிலம்	இந்த ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சமும்
யேந க்ருஷ்ணேந	யாவனொரு க்ருஷ்ணனால்	க்ருஷ்ணே திஷ்டதி	கண்ணனிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது.
அமரசத்ரவ: விநிஹதா:	அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்டார்களோ,	ஹேக்ருஷ்ண!	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே!
தஸ்மை க்ருஷ்ணாய நம:	அந்த க்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம்;	மாம் ஸம்ரக்ஷ	அடியேனைக் காத்தருள வேணும்.
இதம் ஜகத்	இவ்வுலகமானது		

ஈ:—மூவுலகங்கட்கும் அஜ்ஞானவிருளை ஒழித்தவனும், இரணியன் சிசுபாலன் முதலான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை அடியறுத்தவனும், எல்லாவுலகங்களையும் தன்னிடத்தில் நின்றும் பிறக்கும்படி செய்தவனும், தன்னிடத்திலேயே உலகமெல்லாம் நிலைத்திருக்கும்படி நிற்பவனுமான கண்ணபிரானை நான் வணங்கி வழிபடுகின்றேன்; அவன் என்னைக் காத்தருள வேணும் என்கிறது.

"க்ருஷ்ணம் நமத்வம் ஸதா" என்றும் பாடமுண்டு. ஸர்வம் என்றும் அகிலம் என்றும் பர்யாயபதங்களையே இரட்டித்துச் சொன்னது-ஒன்றுதப்பாமல் எல்லாவுலகும் என்ற பொருளைக் காட்டும்.

இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரதமை முதலிய எட்டு விபக்திகளும் வரிசையாய் அமைக்கப் பட்டிருக்கிற அதிசயம் நோக்கத்தக்கது. (௩௩)

ஸ த்வம் ப்ரஸீத பகவந் குரு மய்யநாதே,
விஷ்ணோ! க்ருபாம் பரமகாருணிக: கில த்வம்
ஸம்ஸாரஸாகர நிமக்நமநந்த! தீநம்
உத்தர்த்து மர்ஹஸி ஹரே! புருஷோத்தமோஸி. (௩௪)

ஹேபகவந்!	ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனே!	அநந்த!	இன்ன காலத்திலிருப்பவன், இன்ன தேசத்திலிருப்பவன், இன்ன வஸ்துவைப் போலிருப்பவன் என்று துணிந்து சொல்லமுடியாதபடி மூன்றுவித பரிச்சேதங்களுமில்லாதவனே!
விஷ்ணோ!	எங்கும் வியாபித்திருப்பவனே!		
ஸ: த்வம்	வேதப்ரஸித்தனான நீ		
அநாதே மயி	வேறு புகலற்ற என்மீது		
க்ருபாம் குரு	அருள்புரியவேணும்;	த்வம் பரம காருணிக: கில	நீ பேரருளாளனன்றோ?
ப்ரஸீத	குளிர்ந்த முகமாயிருக்க வேணும்;	ஸம்ஸார ஸாகர நிமக்நம்	ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கினவனாய்
ஹேஹரே!	அடியார் துயரைத் தீர்ப்பவனே!	தீநம்	அலைந்து கொண்டிருக்கிற அடியேனை

உத்தர்த்தும் அர்ஹஸி	கரையேற்றக் கடவை;	புருஷோத்தமঃ அஸி	புருஷர்களிற் சிறந்தவனா யிருக்கிறாய்.

* * *:—"தத் த்வம் ப்ரஸீத" என்றும் ஓதுவர்; தத்—ஆகையாலே என்றபடி. 'ஸ த்வம்' என்ற பாடமே சிறக்குமென்க.

எம்பெருமானே! அடியேன் செய்திருக்கும் எண்ணிறந்த பாவங்களைநோக்கி என் மேல் சீறுபாறென்றிராமல் வாத்ஸல்யத்தை முன்னிட்டு ப்ரஸந்ந முகனாய் இருக்கவேணும். பேரருளாளன் என்னும் திருநாமத்துக்குத் தகுதியாக அடியேன்மீது பரம கருணையைப் பரவச் செய்யவேணும்; ஸம்ஸாரக்கடலில் அழுந்தி அலைகின்ற அடியேனைக் கரையேற்றி யருளினுல்தான் புருஷோத்தமனென்கிற உன்னுடைய திருநாமம் விலைசெல்லுமென்கை. (௩௪)

நமாமி நாராயணபாதபங்கஜம் கரோமி நாராயணபூஜநம் ஸதா,
வதாமி நாராயணநாம நிர்மலம் ஸ்மராமி நாராயணதத்த்வ மவ்யயம். (௩௫)

நாராயண பாத பங்கஜம்	ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடித் தாமரையை	நிர்மலம்	குற்றமற்ற
நமாமி	ஸேவிக்கிறேன்;	நாராயண நாம	ஸ்ரீமந்நாராயண நாமத்தை
நாராயண பூஜநம்	எம்பெருமானுடைய திருவாராதனத்தை	வதாமி	உச்சரிக்கிறேன்;
ஸதா கரோமி	எப்போதும்பண்ணுகிறேன்;	அவ்யயம் நாராயண தத்த்வம்	அழிவற்ற பரதத்வமான நாராயணனை
		ஸ்மராமி	சிந்திக்கிறேன்.

* * *:—தமது மநோ வாக் காயங்களாகிற மூன்று கரணங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் திறத்திலேயே ஆழங்கால்படும்படியை இதனுல் அருளிச் செய்தவாறு. (௩௫)

ஸ்ரீநாத! நாராயண! வாஸுதேவ! ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக்தப்ரிய! சக்ரபாணே!
ஸ்ரீ பத்மநாபாச்யுத! கைடபாரே! ஸ்ரீராம! பத்மாக்ஷ! ஹரே! முராரே!. (௩௬)

அநந்த! வைகுண்ட! முகுந்த! க்ருஷ்ண! கோவிந்த! தாமோதர! மாதவேதி,
வக்தும் ஸமர்த்தோபி ந வக்தி கச்சித் அஹோ! ஜநாநாம் வ்யஸநாபிமுக்யம் (௩௭)

ஸ்ரீநாத!	ஹே லக்ஷ்மீபதியே!	அநந்த	முடிவில்லாதவனே!
நாராயண	நாராயணனே!	வைகுண்ட	வைகுண்டனே!
வாஸுதேவ	வாஸுதேவனே!	முகுந்த	முகுந்தனே!
ஸ்ரீக்ருஷ்ண	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே!	க்ருஷ்ண	கண்ணபிரானே!
பக்த ப்ரிய	பக்தவத்ஸலனே!	கோவிந்த	கோவிந்தனே!
சக்ரபாணே	சக்கரக்கையனே!	தாமோதர	தாமோதரனே!
ஸ்ரீபத்மநாப	ஹே பத்மநாபனே!	மாதவ! இதி	மாதவனே என்றிப்படி (பகவந்நாமங்களை)
அச்யுத	அடியாரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனே!	வக்தும்	சொல்லுவதற்கு
கைடப அரே	கைடபனென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனே!	ஸமர்த்தঃ அபி	ஸமர்த்தனாயினும்
ஸ்ரீராம	சக்ரவர்த்தி திருமகனே!	கச்சித் ந வக்தி	ஒருவனும் சொல்லுகிறதில்லை.
பத்மாக்ஷ	புண்டரீகாக்ஷனே!	ஜநாநாம்	இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
ஹரே	பாபங்களைப் போக்குமவனே!	வ்யஸந அபிமுக்யம்	(விஷயாந்தரங்களில் மண்டித்) துன்பப்படுவதிலேயே நோக்கமாயிருக்குந்தன்மை
முராரே	முராஸுரனைக் கொன்றவனே!	அஹோ!	ஆச்சரியம்!

* * *:—ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஓயாமல் பலவம்புகளையும் வாய்நோவப் பேசுகின்ற ஜனங்களுக்கு பகவந்நாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவது ஒரு கஷ்டமான காரியமா? அன்று; ஸ்ரீநாத! நாராயண! இத்யாதி பகவந்நாமங்களை அநாயாஸமாக ஸங்கீர்த்தனம் பண்ண எல்லாரும் முடியும்; ஆயினும் ஒருவன்கூட இந்தத் திருநாமங்களை அநுஸந்தியாமல் விஷயாந்தரப் படுகுழியிலே விழுந்து அனர்த்தப்பட்டுப்போவதே! இதென்ன கொடுமை!! என்று பரார்த்த சிந்தையாலே பரிதாபப்படுகிறார். (௩௬—௩௭)

த்யாயந்தி யே விஷ்ணு மநந்த மவ்யயம் ஹ்ருத்பத்மமத்யே ஸததம் வ்யவஸ்திதம்,
ஸமாஹிதாநாம் ஸததாபயப்ரதம் தே யாந்தி ஸித்திம் பரமாஞ்ச வைஷ்ணவீம் (௨அ)

ஹ்ருத்பத்மமத்யே	ஹ்ருதய கமலத்தின் நடுவில்	அநந்தம்	அபரிச்சின்னராயுமுள்ள
ஸததம் வ்யவஸ்திதம்	எப்போதும் வீற்றிருப்பவரும்	விஷ்ணும்	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை
ஸமாஹிதாநாம்	ஸமாதியிலே ஊன்றியிருக்கும் யோகிகளுக்கு	யே த்யாயந்தி	எவர் தியானம் செய்கிறார்களோ,
ஸதத அபய ப்ரதம்	ஸர்வ காலத்திலும் 'அஞ்சேல்' என்று அபய ப்ரதானம் பண்ணுமவரும்	தே	அவர்கள்
		பரமாம் வைஷ்ணவீம் ஸித்திம்	சிறந்த வைஷ்ணவ ஸித்தியை
அவ்யயம்	ஒருநாளும் அழியாதவரும்	யாந்தி	அடைகின்றார்கள்.

* * *:—விஷயாந்தரப் பற்றற்றுத் தன்னையே ஊன்றிச் சிந்திக்குமவர்களுக்கு எப்போதும் அபயப்ரதானம் செய்தருள்பவனும், அடியார் நினைத்தபோது சடக்கென உதவுகைக்காக எப்போதும் ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலேயே ஸந்நிஹிதனாயிருப்பவனுமான எம்பெருமானை த்யானம் பண்ணும் பாகவதர்கள் எல்லா விதத்தாலுமுயர்ந்த விஷ்ணுவின் ஸ்தாநமான பரமபதத்தைப் பெறுவர்களென்றபடி. ... ... (௨அ)

க்ஷீர ஸாகர தரங்க சீகராஸார தாரகித சாரு மூர்த்தயே,
போகிபோக சயநீய சாயிநே மாதவாய மதுவித்விஷே நம: (௨௯)

க்ஷீரஸாகர தரங்க சீகர ஆஸார தாரகிதசாரு மூர்த்தயே	திருப்பாற்கடலில் அலைகளின் சிறு திவலைகளின் பெருக்கினால் நக்ஷத்திரம் படிந்தாற்போன்று அழகிய திருமேனியையுடையராய்	போகிபோக சயநீய சாயிநே	திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியாகிற திருப்படுக்கையில் கண்வளருமவராய்
		மதுவித்விஷே	மதுவென்கிற அசுரனைக் கொன்றவரான
		மாதவாய	திருமாலுக்கு
		நம:	நமஸ்காரம்.

* * *:—திருப்பாற்கடலில் பிராட்டியுடன் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருமேனியாகிற திருப்பள்ளியின்மீது சாய்ந்து கண்வளரும்போது அக்கடலில் வீசுகின்ற அலைகளினின்றும் சிறு துளிகள் வந்து திருமேனியில் முத்துமுத்தாகத் தெறித்திருப்பதைப் பார்த்தால் நக்ஷத்ரங்கள் படிந்திருக்கின்றனவோ! என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கும்படி அழகாக விளங்குகின்ற திருமேனியையுடைய திருமாலை வணங்குகின்றேனென்றபடி. ... ... (௨௯)

யஸ்ய ப்ரியேண ச்ருதிதரேண கவிலோகவீரேண
மித்ரே த்விஜந்மவரபத்மசராவபூதாம்,
தேநாம்புஜாக்ஷ சரணாம்புஜ ஷட்பதேந
ராஜ்ஞா க்ருதா க்ருதிரியம் குலசேகரேண. (௩௰)

யஸ்ய	யாவரொரு குலசேகரர்க்கு	அம்புஜாக்ஷ சரணாம்புஜ ஷட்பதேந	தாமரைக் கண்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளுக்கு வண்டு போல் அந்தரங்கரான
ச்ருதிதரேண	வேத வித்துக்களாயும்		
கவிலோக வீரேண	கவிகளுக்குள் சிறந்தவர்களாயும்		
த்விஜந்மவர பத்ம சரேண	ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்களாயுமுள்ள 'பத்மன்' 'சரன்' என்னும் இருவர்கள்	தேந	அந்த
		குலசேகரேண ராஜ்ஞா	குலசேகர மஹாராஜராலே
ப்ரியேண மித்ரே அபூதாம்	ஆப்தமித்திரர்களாக இருந்தார்களோ	இயம் க்ருதி: க்ருதா	இந்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தம் செய்யப்பட்டது.

* * *:—மஹா வைதிகோத்தமர்களும் அத்விதீயமான கவன சக்தியை யுடையவர்களும் அந்தணர்களிற் சிறந்தவர்களுமான 'பத்மன்' 'சரன்' என்னும் இரண்டு அந்தரங்க மித்ரரை யுடையவராய் மஹாபாகவத சிகாமணியான ஸ்ரீ குலசேகர மஹாராஜரானவே இந்த முகுந்தமாலாஸ்தோத்ரம் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்கை.

"த்விஜந்மவர பத்மசரௌ" என்பதற்குப் பலர் பலவகையாகப் பொருள் கூறிப்போருவர். த்விஜந்மவரச்ச பத்மசரச்ச என்று விக்ரஹம் பண்ணி, த்விஜந்மவரனென்றும் பத்மசரனென்று மிரண்டு நண்பர்களிருந்தார்களென்பர் சிலர். பத்மச்ச சரச்ச பத்மசரௌ—த்விஜந்மவரௌச தௌ பத்மசரௌச என்பர் சிலர். இவ்விரண்டு படியுமன்றிக்கே, த்விஜந்மவரச்ச பத்மசரச்ச என்று விக்ரஹமாய் இரண்டையும் ஜாத்யேகவசனமாகக்கொண்டு, ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் இஷ்டர்களாயிருந்தார்களென்பர் சிலர்; பத்மசர சப்தம் க்ஷத்ரிய வாசகமானபடி எங்ஙனேயென்னில்; பத்மம் என்று ஒரு உயர்ந்த எண்ணிக்கையைச்சொல்லிற்றாய், சர சப்தம் பாணவாசியாய், பத்ம ஸங்க்யா: சரா: யஸ்ய ஸ: என்று க்ஷத்ரியனைச் சொல்லிற்றாகக் கடவதென்பர்.

மற்றுஞ் சிலர் கூறுமாறு:—ஆழ்வார்களுடைய அவதாரக்ரமத்தில், குலசேகராழ்வாருக்கு முன்னே நம்மாழ்வாரும், பின்னே பெரியாழ்வாருமா யிருப்பதால் அவர்களைச் சொல்லுகிறது; பெரியாழ்வார் ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டராகையால் த்விஜந்மவர சப்தம் பெரியாழ்வாரைச் சொல்லிற்றாகிறது; இனி, பத்மசர சப்தம் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; தாமரைமலரை அம்பாகவுடையவன் என்று மந்மதனைச் சொல்லிற்றாய் மதநோ மந்மதோ மார:" என்ற நிகண்டுவின்படி மந்மதனுக்குள்ள மார னென்ற பெயரைக் கொண்டு "மாறன் சடகோபன்" என்கிற நம்மாழ்வாரை லக்ஷித லக்ஷணா ப்ரக்ரியையாலே சொல்லிற்றாகக்கடவது; ரகாரத்தில் தோன்றும் வல்லின இடையின மாறுபாட்டை அகிஞ்சித்கரமாகக் கொள்ளவேணுமென்பர். ஆக இங்ஙனே கூறும் பொருள்கள் யாவும் அடியேனுடைய நெஞ்சுக்கு இசைந்தவையல்ல. இந்த முகுந்தமாலா ஸ்தோத்ரம் ஸ்ரீ குலசேகராழ்வாருடைய க்ருதியன்றென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை என்பதை முகவுரையில் விரித்துரைத்திருக்கிறேன். குலசேகராழ்வாருடைய பரம்பரையில் வேறொரு குலசேகரர் என்கிற பரம வைஷ்ணவ சிகாமணியான மஹாராஜர் இருந்தாரென்றும், அவர் ஸம்ஸ்க்ருதபண்டிதராய் நாடகம், காவ்யம், சம்பூ முதலிய பல வடநூல்கள் இயற்றியுள்ளாரென்றும், அவர்க்கு பத்மனென்றும் சரனென்றும் இரண்டு இஷ்டமித்திரர்களிருந்தனரென்பது அவருடைய ஒரு நாடகத்தில் புலப்படுகின்றதென்றும், இந்த முகுந்தமாலையும் அவ்வரசர் இயற்றியதாயிருக்கவமையும் என்றும் அடியேன் மலைநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரையில் சில மஹநீயர்பால் கேட்டுணர்ந்தேன். இதில் ஔசித்யமும் தோன்றியிருக்கிறது.

— ஆனால், குலசேகராழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியாகவே இம்முகுந்தமாலையை ஆதரிக்கும் பெரியோர்களும் பலர் இருப்பதாலும், அங்ஙனன்றென்று மறுப்பதால் பல மஹான்களுக்குத் திருவுள்ளம் புண்படுவதாகத் தெரிகிறபடியாலும் "மஹாஜநோயேந கதஸ் ஸ பந்தா" என்றபடி அவ்வழியைப் பின் செல்வதே பாங்கென்று துணிந்து அடியேனும் இதனைக் குலசேகராழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாகவே கொள்கின்றேன்.

சொற்சுவை பொருட்சுவை இரண்டும் அழகாக அமையப் பெற்றுள்ள இத்தோத்திரம் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் காலந்தொடங்கியே ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலும் ஆதரத்துடன் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வந்ததென்பதில் விப்ரதிபத்தியுடையார் யாருமில்லை.

"தத்வம் ஸவேத்தி பகவாநிஹ ஸர்வவேத்தா"

ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமான் திருவடிகளே சரணம்

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
முகுந்தமாலை உரை
முற்றுப்பெற்றது.